

1
1
2.
3
4.
5
6
7

2,197
1679

1716, 8 b

22

WOLFG. ADAMI SCHOEPPFII

I. V. D.

SERENISSIMI DVCIS WVRTEMBERGICI CONSILIA-
RII PRAXEOS ET PANDECTARVM PROF
PVBL. ORDINARIJ

TRACTATIO IVRIDICA
DE

PRAESCRPTIONE
SERVITVTVM
EXTINCTIVA

IN ACADEMIA TVBINGENSI

A. M D CC XVI

SVB EIVS PRAESIDIO

PVBLICE HABITA

NVNC VERO OB MATERIAE PRAESTANTIAM

ET RARITATEM

DENVO RECUSA

TVBINGAE 1745

LITERIS IOANNIS CONRADI REISI

iffimo
pauc

AGIS,

in.

emino
dignis
abfate
nendi-
Breun

Stein

WOLFG. ADAM SCHÖPFF

VERLEHNER DER DRUCKER- UND BUCHHÄNDLER-GESAMTSCHAFT
ZU LEIPZIG

TRAGENDEN VERLEHNER

IN VERBUNDUNG
SERIALITÄT

VERLEHNER

VERLEHNER

VERLEHNER

VERLEHNER

VERLEHNER

VERLEHNER

VERLEHNER

VERLEHNER

Damnas non vsū, nam sic extinguitur annis
Seruitus: at vsus praemia laudis habet,
Ius, cum doctrina, virtus, praescribitur vsu;
Nomen inextinctum, sic, honor, arte, manet.
Quod bene sis Themidos nifus perdiscere iura,
Hoc specimen monstrat; gratulor ergo Tibi.
Sis porro felix, laetetur patria tellus;
Ex animo voueo prospera quaeque Tibi.

Hicce Nobiliss. & Praeclariss. Dn. Candidato,
perindustriis suo Auditori, gratulatur &
quaeuis bona ominatur.

P R A E S E S.

Iura quibus faueant, docto dum differis ore,
Autumo: Sic quoque Te non nisi magna manent.
Perge bonis auibus studiis intendere mentem,
Et semel inceptam porro meare viam.
Sic post sudorem Tibi seros nomen in annos
Amplaque continget gloria, & amplus Honor.
Dulcem Mercedem dulces metuere labores,
Quam Tibi postremo Sponsa Themisque dabit.
Fortunet Tua coepta Deus, Teque omnibus ornet
Corporis ac animi, quae cupis ipse bonis.

Ita Nobilissimo Dn. Respond. Confalino haest. suauiss.
& Amico suo honorando de egregiis conatibus gra-
tulari, felicesque successus apprecari voluit

IOH. MARTINVS HILLER,
S. W. D. A. C. A. R.

Sic iuuat in Cathedra docti praescribere laudem:
Sors meritis aequa stet Tibi lance precor.

Affectus erga aestumatisimum Dn. Respondentem testandi ergo scripsit

M. F. GRASS,
Iur. Stud.

Exinctiua Tibi praescripti regula iuris,
Quo fit commoditas publica nostra, placet.
Gratulor hunc fructum! Patriae sic commoda quondam
Communi reddes, reddet & illa Tibi.

Haec tibi, Nobilissime Domine Respondens, Fautor certissime, Commenfalis dilectissime, Conterraneae desideratissime, abitum meditant, apponere, iisdemque ad amicitiae nostrae continuationem inuitare voluit, qui idem se facturum esse sancta fide recipit

IO. FRID. SCHRAGMULLER,
Hala-Sueuus.

En! gradum molitis opus perchare WIBELI;
Dum cupis ingenium percolere, arte, tuum,
Conatus igitur collaudo tuosque labores,
Et Numen coeptis auxiliare precor.
Vt modo defendas verum, falsumque refutes,
Inde tuo studio praemia digna feres.
Hoc, fundo tibi sincero de pectore votum,
Vt det posse DEVS, qui tibi velle dedit.

Hic Nobilissimo Dn. Candidato, Fautori, Commenfali, atque Amico suo in paucis aestumatisimum, ex intimo gratulatur, & quacuis bona precatur

CHRIST. HENR. CAMERARIUS,
Oettinga Rhetus SS. Theol. Stud.

CAPVT I.

SVMMARIA.

- §. I. Explicationem rubri continet. §. II. Definitionem. §. III. Divisiones. §. IV. An haec Praescriptio cum iure Naturae pugnet? §. V. An Seruitutum vsus, & res merae facultatis praescriptionem admittant.

§. I.

Receptum haecenus fuit scribendi genus, terminorum, in frontispicio positum, explicationem praemittere. Cum tamen, ex omnibus compendiis, vel tyronibus iuris notum sit, quid praescriptio? quid seruitus? & vnde deriuentur? illudque insuper iam praestiterit B. Dn. Bardili in *Disp. de praescr.*

seruit. §. 1. Nemo nobis vitio vertet, si, missis hisce, & ne actum agere videamur, properamus ad vocem extinctiuam, fere barbaram, quae a praepositione ex, & verbo obsoleto, stinguo, deriuatur. Vti vero alias varios admittit significatus, vt bellum, incendium, urbem, LL, famam &c. extinguere, add. *l. 12. §. 18. ibi: Acetum quoque, quod extinguendi incendii causa paratur: de instrum. & instrum. leg. ibique in notis Gothofredus lit. r.* ita in iure nostro dicitur, quod sus-
A specti

nitur in modo extinguendi seruitutem per *l. pen. Cod. de seruit. & tot. rit. quibus modis vsusfr. vel vsus amitt. Conf. B. D. Lauterb. in D. d. Crim. praescripte §. 1. vti quoque in Instit. tituli prostant, quibus modis ius parv. potest. solu. ruzela finitur, infirmantur testamenta, & quibus modis tollitur obligatio. Reliqua verba definitionis per se satis clara sunt & in inferioribus explicantur.*

§. III.

Diuidi potest nostra praescriptio seruitutum extinctiua, quod alia sit seruitutum vrbanaum, alia rusticarum, eum in finem, quod ad praescribendas rusticas seruitutes solus non vsus sufficiat, in vrbanis vero, libertatis quasi possessio & praescriptio vltterius requiratur, *vid. cap. 3. §. 15. & quod multi Ddres insuper in praescriptione vrbanaum seruitutum bonam fidem exigant confer. cap. 3. §. 18. Vti quoque ex l. 18. §. 1. quemadm. seruit. amitt. & l. 32. §. 1. de seruit. praed. vrbana. tertium vsum huius diuisionis exculpere annuntur, de quo in cap. 3. §. 14. agendum erit. Alia porro praescriptio est seruitutum continuarum & discontinuarum; cum in discontinuis duplicatum tempus praeterlapsum esse debeat, secundum dicenda in cap. 3. §. 22. Regulariter quidem seruitus continua moribus nostris dicitur, quarum vsus seu exercitium sua natura sine hominis facto continuum est, vt in seruitute aquae ductus, tigni immittendi, oneris ferendi, altius non tollendi *l. 10. §. seruitus vindicet. Discontinua vero, ad quarum vsum hominis factum requiritur: vt seruitus itineris, viae, pacendi l. 14. de seruit. D. Bardili D. de Seruit. praescripte §. 34. & 35. Sed ad hunc effectum duplicandi temporis, seruitus realis discontinua dicitur, quae habet interualla annorum & mensium, vt v. g. si aqua aestate tantum ducatur, vel vno mense in anno, vel alternis annis & mensibus, vel omni triennio, vel quinquennio liceat vna die vel pluribus gesta.**

gestare, vel ire, quia forte per singula lustra sylua semel tantum caedatur. *l. 7. quemadm. seruit. amitt. l. f. Cod. de seruit.* Barthol. Coepolla *de seruit. c. 24. n. 7.* Henricus Zoes. *ad π. n. 7. Q. S. A.* Talis enim conuentio per annos & menses insolita ac enormis est, ideoque quasi duplicem facit seruitutem, & duplex tempus requirit Vlricus Huberus *in praelect. iur. Ciu. §. 3. ad tit. π. Q. S. A.* E contra continua seruitus nominatur, quae habet interualla dierum vel horarum constituta, & alternis diebus, die tota, aut nocte tantum, aut alternis horis, vel vna hora quotidie debetur. Cum enim intermissio per dies & horas frequens sit in seruitutibus, proinde naturam earum non mutat, nec unitatem diuellit, sed, vti tale tempus reputatur quotidianum, & posterioris diei finis in initium sequentis currere intelligitur, Colleg. Iurid. Argent. §. 6. *Q. S. A.* ita etiam seruitus videtur quotidiana & vna, habens causam continuam, perinde ac si interualla non haberet; quapropter sane longo tempore amittitur. *l. 7. Q. S. A.* Coepoll. *de seruit. c. 24. n. 5.* Harppr. *ad §. f. n. 32. l. de seruit. Zoes. n. 7.* & Huberus §. 3. *ad tit. π. Q. S. A.* Neque dubitandum est, si quis aquam, vi conuentionis, pro lubitu & quando-cunque velit, haurire possit, quod tunc & illa seruitus pro continua habenda sit, cum semper quis illa, iure quasi continuo vti queat. Caspar Manzius *in Bibliorb. aurea Iurid. Theoret. practica tract. de seruit. praed. urb. & rustic. n. 76. & 77. ad tit. π. Q. S. A.* Denique haec praescriptio seruitutum extinctiua, in realium & personalium Affirmatiu, & Negatiu. praescriptionem discerni potest.

§. IV.

Fundamentum absque dubio in Iure ciuili habet v. Bar-dili *Disp. de seruitut. praescript. rb. 8. & seqq.* adeo, vt Ioh. Schilterus *Exerc. 18. §. 6.* hanc vsucapionem libertatis, non obstantem lege Scribonia, ob fauorem libertatis ciuium Ro-

manorum, semper obtinuisse scribat *per l. 2. §. f. de resuscipat. & usucap. l. 7. Q. S. A.* Verum, ut quis propter non usum, seruitutem sibi debitam, tanquam ius quæsitum, amittere debeat, videtur cum aequitate naturali pugnare, cum insuper in alicuius libero arbitrio positam sit, seruitute vii, vel non; & alter beneficio afficiatur, si quis usum seruitutis longo tempore intermiserit, sique potius grato animo id agnoscere debeat, quam ut exinde priuationem inferre velit *arg. l. n. & l. 206. d. R. l. l. 17. d. condit. in deb. l. 2. Cod. mandat.* Hisce vero, aliisque non obstantibus, haec praescriptio seruitutum extinctiua recte regulis iustitiae & aequitatis quoque naturalis conformis, ex ea iudicatur, quod ille, qui per negligentiam, seruitute longo tempore non usus est, recte tacite illi iuri renunciasse *arg. c. 19. X. de censibus c. 15. X. de re iudicata, Dalmier de Renunciat. c. 3. n. 28. D. Stryk. in Diss. de non usu iuris quaesiti, c. 1. n. 2. & seqq.* illasque seruitutes alienasse eo magis censetur. *l. 28. d. V. S. ibi: Eum quoque alienare dicitur, qui non utendo amisit seruitutes, l. 18. d. fund. Dozal. l. 3. Cod. de postul. ibi: nec temporis spatio consensus ac fidem accommodasse: B. Dn. D. Harpprecht Consule. nou. 22. n. 44.* quod per literas reuersales, protestationem, aliosque modos, facillimo negotio ius sibi conseruare poterit, & alias quoque pro libertate *l. 10. Cod. de seruitur.* & ut res reducatur ad pristinam naturalem libertatem, semper iudicandum sit. *l. 47. de O. & A.* Et nisi talis non usus amissionem seruitutis post se traheret, Respublica ex negligentia ciuium hoc incommodum sentiret, ut dominia & iura rerum semper in incerto manerent, atque litium multitudine oneraretur, *pr. l. de Usucap. l. 1. d. Vsurp. & Usucap. l. fin. pro suo,* ita, ut & hic priuatum commodum, publicae salutari, tanquam supremae legi, rectissime cedere debeat, iuxta tradita Dn. Strykii *in Diss. d. non usu iur. quaesiti c. 1. n. 15.* & quae porro Dares in genere docent de iusticia prae-

praescriptionis, fundata in praescribentis possessione vel quasi, defidia & longa incuria negligentis, dominorum certitudine, litium consopendarum sine, & praesumpta domini rem non amplius habendi, sed derelinquendi voluntate & publica utilitate, Excellentiss. Dn. D. Grass, Praeceptor & Patronus noster colendiss. in *posit. controu. 9. ad praescrip. 9. tit. lib. 2. Instit.* Lauterbach. Colleg. §. 7. ad *tit. de usurp. Et usucap. D. Coccejus in Disp. de praescrip. ex. traord. s. anomala §. 1. Et seqq.*

§. V.

Porro huic praescriptioni grauitate obflare a nonnullis Doctribus creditur, quod vsus seruiturum & v. g. pastus animalium, inter res merae facultatis, siue in eius, cui ius seruitutis competit, arbitrio positus sit, vtrum ipse seruitute vsi velit, nec ne? & vtrum ipse oues alere & in pascua aliena immittere velit, nec ne? arg. *l. 2. de via publ. ibique Dides* vid. Klock. *tom. 1. Consil. 29. n. 564.* Honded. *vol. 1. consult. 79. n. 49. Et seqq.* Heeser *de acquaesu coniug. parv. 2. loc. 3. n. 29.* quibus rebus merae facultatis nunquam praescribitur, neque per illas quasi possessio neque ius acquiritur, Müller ad Strun. *Ex. ad n. 43. tb. 22. lit. d. Meuius p. 1. dec. 60. B. Dn. D. Harpprecht. in Consil. 90. n. 87. Et 88. Et Consult. Nou. 31. n. 202.* Illustris L. B. de Lyncker *cent. 1. dec. 67. Et c. 17. d. 1307.* Sed ex communi Doctorum opinione illa regula saltem procedit in iis, quae sunt absolute simplicis & merae facultatis, ac iure Domini alicui in re sua competunt, & quae propriis insunt Dominiis, nec ab aliis debentur, & ex nulla actione descendunt, prout Doctores passim loqui amant, Manzius *in Centur. Quaes. palatin. dec. 49. n. 13.* vbi allegat Henricum Canisium *ad cap. 11. X. de usur. Et censibus*, sed citra conuentionem & obligationem a mero alicuius arbitrio dependent, & ex libertate naturali, eaque irrestricta ac congenita, vel

Gen-

Gentium vel vniuersitatis iure communes sunt, neque vilos terminos a lege vel homine praescriptos habent, quorum proinde exercitium omissione alteri nullum ius tribuit, & exercenti omittentiae non praedudicat, vt ire in via publica l. 2. de via publ. in publico lauare, in theatro spectare l. 2. §. 9. ne quid in loco publico, fenestram facere, aut quiduis aliud in suo aedificare l. 24. d. S. P. V. l. 8. l. 9. Cod. d. Seruit. negotiari l. 5. de l. & l. molere, pinsere, cereuisiam emere vbi velis &c. late Struu. Ex. 43. th. 22. Dn. B. de Lyncker in Resp. 65. n. 33. & segg. & Author Meditatio: ad Instrument. Pacis Caesareo-Suecicum specim. 4. art. 5. §. 43. pag. 668. Stryk. de non usu iuris quaes. c. 1. n. 12. nisi causa aliqua subsit, ex qua, vel ex qualitate personarum, vel aliis coniecturis, verisimiliter conici possit, non iure familiaritatis, sed seruitutis & ex debito aliquid actum esse: post plures B. Dn. D. Harpprecht in Consil. 90. n. 107. & segg. loh. Voët. §. 7. ad tit. d. pignov. Alit. vel prohibitio potentissime locum obtinet, Struu. Ex. 43. th. 15. & 22. Stryk. d. non usu iur. quaes. c. 1. n. 13. Sprenger in Consil. 1. de iur. pascend. annex. opuscul. Spreng. pag. 56. D. Cocceius in D. praescript. immemoriali cap. 5. n. 22. D. B. de Lyncker in Resp. 65. n. 32. 36. & 61. cum segg. Author Meditatio. pag. 668. hisce verbis: Quarum merae facultatis rerum natura in causa praescriptionis imprimis consideratur, cum in iis non possit possessio allegari ab eo, qui praescribere intendit. Quamuis enim per longum satis tempus via publica non iueris, in balneo publico non lauaueris, in theatro non spectaueris, in tuo nihil aedificaueris, nemo erit, qui te hac libertate prohibere possit, si postea vti velles. Item, etsi per multos annos certo modo cereuisiam emeris, molaris aut pinseris, mutatio semper in arbitrio tuo est, nisi forte aliquando prohibitus fueris ab alio, quo minus libertate naturali utaris, & huic prohibitioni acquie-

quieteris, nullis actibus contrariis editis. Tum demum enim mera illa facultas, seu liberum arbitrium, vim quandam pati & ab altera parte iuris cuiusdam quasi possessio quaeri videtur, in praescriptionem desituri, elapso tempore, ad praescribendum definito. Ita, si te quis prohibeat, ne certa via publica eas, ne in hoc balneo laues, ne fenestram in tuo aperias, aut alius aedifices, tuque sine contradictione morem gesseris prohibenti, periculum sane erit, ne hanc libertatem perdas. Perinde erit, si quis te coegerit, ne alio loco quam apud se eas, ne alibi pinfas, aut quid verum vendibilem emas. Nam tua patientia sit, ut alter in possessionem venisse censeatur, contra libertatem eiusmodi actuum, quam mox ius comitatur, si praescripto tempore tibi hoc continuo sciueris imperari. Haftenus ille. Quod si vero res merae facultatis notissimos terminos egrediuntur, & relatiue tales sunt, quae ab aliis debentur, & iure actionis ex contractu & peculiari iure singulariter competunt & exercendae, sicque proprio iure quaesitae & contractu confirmatae sunt, ut v. g. seruitutes aliaque iura, tunc tanquam iura constituta & formata, ita ut in iudicium deduci possint, recte non vsu longi temporis amittuntur, post Manz. Canif. Striu. Zieglerus ad Grotium de I. B. & P. l. 2. c. 4. §. 15. Sprenger d. Consil. 1. pag. 56. & 57. Lauterb. Colleg. §. 18. ad tit. de Usurpat. & Usucap. Brunnem. ad L. 2. n. 9. d. via publica, Stryk. d. non vsu iuris quaesiti c. 1. n. 23. qui generaliter praescriptionem admittit, si naturalis libertas, per pactum, transactionem, statutum, vel priuilegium, aliudue factum sit restricta, late Dn. a Lyncker Resp. 82. n. 32. 37. & 39. Author Meditar. ad Instrum. pacis p. 669. ibi ita pergit: *Ab his rebus vel actibus merae facultatis differunt actus alii, quorum exercitium, etsi in mea etiam potestate libere sit, omisso tamen eorum mihi citius fraudi & prauiudicio esse potest. Sunt autem hi actus duorum generum, nam illis vel ius aliquod est acquirendum, ut aditio haereditatis, vel ius singulariter ex contractu aliquo,*

B

quo,

quo, aut peculiari iure competens est exercendum, ut seruitus, exactio debiti, iurisdicatio, ius braxandi, neglecto enim aliquandiu horum actuum exercitio, res ipsa facile amittitur, elapso tempore legibus determinato. Vbi tamen rursus interest, quo pacto se isti actus habeant. Nam aut ius meum ita comparatum est, ut eius non usu id me neglexisse non possim argui, cum forte mihi in commodum non fuerit eo uti; Et tunc sane praescriptioni non datur locus, nisi aliud quid accesserit, quo mihi ius meum ab alio dubium redditur. Quo refero ius veluendi pignoris, ius braxandi, quod mihi ratione actuum meorum singulariter competit. Itemque si seruitute urbana aliquantisper usus non sim, usus tamen, ubi commodum & opus fuerit. Nam haec iura, quae non habent exercitium quotidianum, & quorum omissio actui, ex iure suo fluenti, non est contraria, tempore adeo facile non amittuntur, nisi ex quo prohibitio intercessit, vel coactio, cui paritum est cum sufficienti consensu significatione. Sin vero eo ipso, quo quid amitto, simul contrarium quid admitto, seu cum non utor iure eo tempore, quo, ut utar, opus habeo, tunc mihi non potest non ille non usus nocere, cum remisisse aut abdicasse ius videar, cuius usum praesente opportunitate & necessitudine neglexi. Ita seruitutes rusticae per non usum intra longum tempus praescribuntur. Nam iter ad meum praedium, pecoris ad aquam appulsus, ius pascendi & familia iura sic comparata sunt, ut quotidianum fere usum habeant, si igitur alio itinere utar, vel pecora mea per aliam viam aquatum agam, vel alio pastum, dum alius interea his fruitur commoditatibus, siue sciente me, siue ignorante, mihi paulatim iura mea perire necesse est, quorum exercitium tandem neglexi. &c. Et in hunc modum In-clyta Facultas Iuridica Tubingensis in causa communitatis. B. Praefect. Sturg. contra possidorem praedii H. ad hanc objectionem, quoad ius pascendi d. 30. Iul. Anno 1709. respondit; & Scabini Lipsienses in iure Grutiae

Huls

SERVITVTVM EXTINGTIVA. II

Holsköffsen, anno 1649. parilem sententiam dixerunt, sicque praescriptionem seruitutum admiserunt, prout apparet ex praetid. apud Carpz. *dec. 288. n. 24.* Cum enim talia iura & seruitutes expressa conuentione alienari possint, nihil sane impedit, quo minus etiam prohibitioni acquiescens tacite iis cedere & praescribi iis pati videatur. D. Cocceius *in Disp. d. rebus merae facultatis §. 12.* add. eiusdem *Diff. d. praescriptione immemoriali c. 5. n. 21.* vbi hanc regulam ad actus mere naturales, qui singulis hominibus quasi innati sunt, vt edere, bibere, ire, saltem restringit, & reliquos potius iura, quam res merae facultatis esse affirmat, cum aliquid facere in suo, ex iure Domini, ire vero in via publica, lauare in balneo publico, spectare in theatro; ex iure ciuitatis seu publico, quod omnibus ciuibus competit, fluat, *l. 2. §. 2. ne quid in loco publ.* Optio quoque & electio, vbi molere, pinsere, emere velis, mutuum consensum exigat, & ex dominio rerum suarum sequatur.

C A P. II.

SVMMARIA.

§. 1. Obiectum sunt seruitutes, non alia iura, vbi de praescriptione actionis personalis simul agitur. §. 2. Qualescunq. §. 3. Excipitur iter sepulchri, habitatio. §. 4. Operae seruorum & rusticorum, quasi vsusfructus. §. 5. Et vsusfructus alternorum annorum.

§. I.

Hicse firmatis, satis apparet, tam ex inscriptione, quam definitione, nos saltem hic de seruitutum praescriptione extinctiua agere, solasque seruitutes principale obiectum nostrae praescriptionis constituere. Hincque nundinas, *l. 1. de Nundinis, ibique Brunnem.* Ahasu. *Fritsch. de Nundinis c. 12. v. 34.* Priuilegia, *c. 15. X. de priuileg. l. 7. Cod.*

Cod. de his, qui accusare non possunt. Gail. l. 2. obs. 60. Richter dec. 86. Dn. B. de Lyncker Cent. 10. dec. 979. Rescripta, l. 2. Cod. de diuers. Rescript. c. 9. X. de Rescript. Stryk. de non usu iur. quaes. c. 2. n. 8. & 9. Ius braxandi D. Schoepffer d. iur. braxand. p. 3. c. 2. Stryk d. non usu iur. quaes. cap. 3. n. 15. & sqq. late D. B. de Lyncker Resp. 65. per tot. ubi n. 90. praecid. exhibet, & Cent. 10. dec. 979. & collectandi, Klok. de contribut. cap. 3. n. 181. & seqq. item immunitatem a collectis, Goswinus ab Esbäch. ad Cr. p. 3. c. 16. in Disp. de immunitat. a collectis ib. 105. p. 484. B. D. Harpprecht tota Disp. de praescript. immunitat. a collectis, aliaque iura, speciem seruitutum non exprimentia, de quibus late agit D. Stryk in laud. Diss. c. 2. per tot. quae iidem per non usum amitti possunt, per regulam excludimus, simulque praesupponimus, seruitutem rite & legitime constitutam. Quod si enim seruitus saltem promissa, & nondum constituta sit, tunc sane, per non usum, minime dici potest extincta, sic aquae ductus, titulo emtionis venditionis impetratus, riuo nondum ducto l. 19. Q. S. A. ibique Brunnem. & via duobus, commune praedium habentibus, legata, quamdiu de loco viae legatarius uterque non consensit, per lapsum temporis legitimi non amittitur. l. 28. de S. P. R. Ioh. Voetius ad m. §. u. Q. S. A. Quod enim nondum est, id etiam non potest exungi, & desiisse non videtur, quod nec incepit, l. 96. d. condit. & demonstr. l. 208. d. R. I. cum priuatio semper praesupponat habitum. Rittershuf. ad §. 3. l. de usufr. Casp. Manzius in Biblioth. aur. lurid. rheoret. practice. de seruitut. praed. vrb. & rustic. n. 59. ad tit. m. Q. S. A. Licet autem nonnulli Deas exinde inferant, quod actio personalis ad seruitutem constituendam competens, non eodem tempore amittatur, ac seruitus constituta, cum & alias omnis actio personalis 30. denuum annorum praescriptione tollatur l. 1. §. 1. Cod. d. annal. Except. l. 3. Cod. de praescript. 30. vel 40. ann. atamen communis opinio in contrarium abit, hincque aliquid singu-

singulare, fauore libertatis, statutum asserit, ita vt, si quis usufructum promissum intra longum tempus petere neglexerit, huic actioni personali, ex stipulatu vel ex testamento, pro usufructu competenti, si postea illam in iudicium deducere velit, in idem 10. inter praesentes, & 20. annis inter absentes, praescriptum exinde dicendum sit, quia cum, ex ipsius Imperatoris decisione, ipse usufructus non utendo, per longum tempus, amittatur, ergo etiam actionem personalem eodem tempore tolli voluisse censeatur, cum sequatur naturam ipsius usufructus, cuius gratia est introducta, & ne ille, qui actionem pro usufructu constituendo habet, melioris conditionis sit, ac is, qui usufructu iam constituto utitur, per *l. pen. Cod. de Vusufr.* ibique Brunnem. & Giphanius, *Sruu. ex 12. ib. 34.* ibique Müller *lit. d. Harpprecht ad §. 3. n. 34. l. de Vusufr.* Anion. Perez. *n. 27. Cod. d. vusufr.* Castillo *d. vusufr. c. 67. n. 5. & 15. cum seqq.* ex communi D. Lauterb. *Ex. ad π. 17. concl. for. 14. & ex 18. c. f. n. loh. Verstege. in obs. Acad. forens. de Vusufr. obs. 17. p. 238. & 239.* D. Böhmer. *ad π. n. 3. quib. mod. vusufr. vel vsus amittit:* Stryk. *de Act. for. Inuest. f. 3. m. 2. ax. 2. n. 4. & 5. de praescript. Act. Author theatr. seruitut. tit. 16. §. 13. p. 726.* Gerard. *Nood in oper. omn. lib. 2. d. vusufr. c. 8. pag. 628.* Vti quoque, si vxor, post obitum mariti, intra legitimum tempus, dotalitium non exegerit, nec praedium, eius nomine assignatum, petierit, exceptione praescriptionis postmodum repellitur, Carpz *p. 2. const. 44. def. 6.* Müller *ad Sruu. Ex. 12. ib. 34. lit. d.* Ernst Sprenger *de dotalitio cap. 8. n. 51. & seqq.* Nicolaus Henelius *d. iur. dotalitii c. 10. §. 24. pag. 379. & seqq.* vbi pro praescriptione longi temporis pugnat, nisi quis ratione realis, pro dotalitio competens actionis, vid. Meu. *p. 1. dec. 173.* Lauterb. *Colleg. f. 45. de iur. Dot. praescriptionem actionis hypothecariae admittere velit, Laut. Colleg. §. 82. & seqq. d. pignor:* & ita explicat Colerum *in Conf. 41.*

§. II.

De caetero nihil refert, seruitus rustica l. 2. & seqq. Q. S. A. siue urbana fit l. 6. l. 7. l. 32. §. 1. de S. P. V. l. 18. §. f. Q. S. A. Stryk. de non usu iur. quaes. cap. 2. n. 13. continua vel discontinua l. 7. Q. S. A. l. f. Cod. d. seru. realis l. 2. l. 4. cum seqq. Q. S. A. l. 13. l. f. Cod. d. seru. vel personalis fit l. 20. l. 25. l. 28. quib. mod. ususfr. l. pen. Cod. de ususfr. Besold. Consil. 15. n. 65. Omnes enim species per non usum amitti possunt, ita ut ne ususfructus quidem, quem fideicommissarius ex causa Fideicommissi sibi traditum habet, excludatur, l. 3. si ususfr. petat: add. l. 29. §. 2. quib. mod. ususfr. l. 29. d. ususfr. Legat. Manz. in tract. d. seruitut. personal. n. 83. ad tit. quib. mod. ususfr. Gerard. Nood. lib. 2. d. ususfr. cap. 8. fol. 618. Multo magis vero haec obtinent, si non rite doceri queat seruitutis constitutio, tunc enim, pro libertate praedii, ob omissum usum longi temporis, longe facilius iudicandum est. Brunnem. ad l. 10. Cod. de seruitur.

§. III.

Cum vero nulla fere regula tam firma sit, ut non patriatur exceptionem, Barbosa locupletat. l. 16. c. 22. ax. 1. Ea propter in iure quoque primo excipitur iter, sepulchro debitum, quod non usu non amitti dicitur, in l. 4. Q. S. A. Struu. ex. 13. tb. 59. Author theatr. seruitur. tit. 4. §. 9. ubi praxin in sepulchris hereditariis quaerit, quibus via debetur, & usus per longum tempus inermisus. Ratio huius iuris ab Henrico Loefio in additam. ad tit. Q. S. A. obscura depraedicator, & non tam in fauore religionis & publica utilitate consistit, prout post plures sentit Wissenbach ad π. p. 1. Disp. 20. tb. 26. cum hoc modo ne remitti quidem possit, contra l. 14. §. 1. de seruitur. Excellentiss. Dn. D. Maier, Patronus noster colend. in comment. ad l. pag. 411. de seruitur. quam in eo se potius fundat, quod hoc innere non semper, sed, non nisi sepulturae causa, raro uti liceat,

liceat, cui rei certum tempus praefcribi nequit, cum non semper adfint sepeliendi, & causa atque occasio seruitutis vsurpandae, quali casu seruitus per non vsu non amittitur, cum nihil illi imputari queat, qui aliquid facere, etiam si vellet, non potuit, neque in non moriendo vlla negligentia fit. Brunnem. *ad l. 1. n. 9. & L. 4. Q. S. A. loh. Versteegen de seruitur. praed. Diff. 3. c. 2. p. 398.* Manz. *de seruitur. praed. vrb. & rustic. n. 56. ad tit. Q. S. A. nisi quod loh. Corafius ad l. 14. §. 1. de seruitur. n. 5. pag. 517.* Dn. a Göloiz. *in Dissert. de seruitur. praed. vrb. & rustic. th. 48.* tunc, si casus frequentiores contigerint, & multi ex familia mortui, alibi vero sepulti essent, huius iuris amissionem admittant. Secundo neque habitatio non vsu extinguitur per *l. 10. de vsu & habitat.* licet enim ab habitu & potentia habitandi, tanquam ius, denominetur, Müller *ad Struu. ex 12. th. 62. lit. 7.* cum tamen non tam sub nomine iuris constituatur, vt vsusfructus & vsus, quam potius, sub nomine commoditatis, vt habitet, quocumque tempore ipsi commodum sit, &, absque facto actualis habitationis, vix concipiatur *l. 10. de capit. minor.* proinde cum vsus nondum existat, ante actum habitationis, & dies huius habitationis, in singulos annos quodammodo relietae, cedere videatur, quoties aedium habitationem alter eligat, per non vsu minime a futura habitatione quis excluditur, cum rei non existentis nullus sit non vsus. Petez. *in Cod. n. 37. de vsufr. & habit.* Manz. *de seruitur. personal. tit. 8. de habitat. n. 106. vbi ex Weizeneg. aliam ad huc affert rationem,* Stryk *ad Schüz. voc. amittat. pag. 241.* Lauterb. *colleg. n. §. 12.* Brunnem. *ad L. 10. & D. Bohmer §. 4. de vsu & habitat.* Da. B. *de Lyncker de habitat. sect. 8. §. 26.* Author *ibeat. seruitur. tit. 18. §. 26. pag. 804.* frustra dissentienti Vulteo *ad §. 3. n. 1. l. de vsufr. per L. 13. Cod. de seruitur.* cum lex generalis posterior nunquam tollat decisionem priorem casuum specialium *l. 80. d. R. I. c. 29. d. R. I.*

R. I. in 6to l. 3. Cod. de silent. D. Lauterb. Ex. 2. concl. For. 7. Brunnem. ad l. 10. de usu & habitat. §. l. 3. n. 5. Cond. de silent.

§. IV.

Tertio operae seruorum itidem non usu non expi-
rant, sed semper in futurum exigi possunt, etiamsi ad tem-
pus fuerint intermissae per l. 2. de oper. seru. & de usu & u-
suf. legat. quia in actu consistunt, & antea non sunt in re-
rum natura, quam indicuntur & praestantur l. 9. l. 22. de
Oper. Libert. l. 7. de Usufr. Leg. quod autem non est, non
utendo perire nequit, l. 26. de usu & usufr. Leg. cum pri-
uatio praesupponat habitum, Wesembec. & D. Boehmer n.
4. de Oper. Seru. Bachou. ad Treutl. in addit ad vol. 1.
Disp. 16. 1b. fin. lit. D. Stryk ad Schüz. voc. finitur pag. 239.
Manz. d. Seruit. person. tit. 7. n. 14. & seqq. d. Oper. Seru.
ubi n. 16. hanc rationem ex Weizeneggero addit, quia ope-
rae in solo actu serui consistunt, hincque ius operarum
ramdiu manere dicit, quamdiu seruus operari potens est.
Id quod Ddres ad operas rusticorum, Großdiensie, exten-
dere non dubitant. Cum in mera ac libera facultate Do-
mini sit positum, an operas exigere uelit, nec ne, vel potius
quia illae itidem non debentur, nisi exactae sint, Stryk. in
Diff. de non usu iur. quaes. c. 2. n. 35. & seqq. D. Grolmann
p. 2. Tractat. de oper. debit. mutat. cap. 4. §. 42. post Brun-
nem. Manz. Klock. Meuius p. 4. dec. 131. n. 4. Goswin. ab
Esbach ad Cz. p. 2. c. 4. def. 1. n. 4. Andr. Oekel. de praes-
script. immemor. c. 2. 1b. 18. & c. 7. 1b. 16. maxime cum do-
minus operis necessè non habuerit Lyncker Cent. 3. dec.
278. & cent. 10. dec. 961. nisi Dominus illas exegerit, & ru-
stici contradixerint, dominus vero in illa protestatione ac-
quieuerit, tunc enim ius operarum praescriptione longis-
sini temporis amissum pronunciant, per l. 22. §. 1. Cod. d.
agricol. & censur. l. 4. Cod. de praescript. 30. vel 40. annor.
Author thzatr. seruitur. tit. 20. §. 65. Philip. Knipfchild. d.
iur. ac

iur. ac privileg. nobilitat. & ord. Equestr. S. R. f. Liberi & Immed. Lib. 3. c. 21. n. 162. & seqq. Lauterb. Colleg. §. fin. d. Oper. Liberr. Dn. Bafo Lyncker c. 1. Resol. 36. v. D. Grolmanni Tractat. p. 2. de operar. debitar. mutar. Cap. 4. §. 43. sic quarto quasi Vfusfructus & vsus rei fungibilis L. 5. §. 2. l. 10. §. 1. de vsufruct. ear. rer. quae vsu consumunt. per non vsum non interit, quia dominium cum possessione ad fructuarium deuolvitur §. 2. l. d. vsufruct. ibique Vimm. l. 5. §. 1. & 2. l. 7. d. vsufr. ear. rer. D. Bardili in Disp. de nuda propriet. tb. 19. neque Dominus non vtendo rem suam amittere potest, sed potius continue illam possidendo, vti semper intelligitur. Wesemb. n. 4. & Brunn. ad l. 9. n. 2. vsufr. ear. rer. Manz. d. seruit. person. tit. 5. n. 11. & 12. & in l. 9. de vsufr. ear. rer. insuper deciditur, quod per mortem & capitis diminutionem solum finiatur, Stryk d. non vsu iur. quaes. c. 2. n. 59. Müller ad Struu. Ex. 12. tb. 41. lit. a. Author theatr. seruit. tit. 16. §. 12. Quinto excipiunt viam publicam, quam populus non vtendo non amittit, quia est res merae facultatis, per viam publicam incedere nec ne l. 2. de via publ. Struu. ex 13. tb. 60. ibique Müller l. 6. Brunn. ad l. 2. n. 2. Q. S. A. B. D. Harpprecht in tract. d. praescript. immunitatis a collectis c. 2. tb. 4. Manz. d. seruit. praed. urb. & rust. n. 57. ad tit. π. Q. S. A. Versteegen d. seruit. real. Dist. 3. §. 52.

§. V.

Et denique sexto vsumfructum alternis annis constitutum ab obiecto huius praescriptionis extinctivae excludunt per L. 1. §. fin. L. 2. §. 1. l. 28. quibus mod. vsufr. vel vsus amitt. ibique Brunnem. l. 13. de vsufr. Legat. l. 11. de ann. Leg. quia instar annui legati plures sunt vsusfructus, & plura legata annis singulis de nouo cedentia, ita vt tot sint legata vsusfructus, quot anni, & tot igitur etiam praescriptiones l. 4. l. 11. l. 15. d. ann. Leg. Va-
C de,

de, etsi prioribus annis quis usufructu usus non sit, postea tamen, cessante impedimento, iterum uti non prohibetur in futurum, amissis tantum fructibus annorum, a quibus legitimum tempus elapsum, cum per non usum, futuro usufructui nondum existenti, neque praeiudicari, neque 10. vel 20. annis tale ius neglectam dici possit, cuius tanquam annui dies hoc demum anno cedit. C. 1. A. lib. 7. 2. 4. n. 8. & 10. Castillo de usufr. cap. 67. n. 30. & seqq. Borgninus Cavalcanus de usufr. mulievi reticelo, sect. 3. n. 30. pag. 382. Brunnem. ad l. 29. quib. mod. usufr. & l. f. n. 14. Cod. de seruitut. Zoel. n. 18. Manz. d. seruitut. person. n. 86. & 87. Ioh. Voet. §. 6. ad tit. 7. quib. mod. usufr. vel usus amitt. qui tres hanc iuris dispositionem ad illum casum, si singulis annis, mensibus & diebus usufructus legatus, extendere non dubitant, per l. 2. §. 1. quib. mod. usufr. l. 11. d. ann. Leg. Vlticus Huberus ad π. §. 3. quib. mod. usufruct. Ioh. Versteegen. d. usufr. obs. 17. pag. 237. Stryk. d. non usu iur. quae. c. 2. n. 58. & seqq. Author thearr. seruit. tit. 16. §. 12. Ioh. Nicol. Hertius in comment. atque opuscul. vol. 2. rom. 3. Disp. d. praescript. iur. per. temp. interuella renascent. sect. 1. §. 12. Addantur, quae passim de praescriptione annuae praestationis docent Interpretes ex l. 7. §. f. Cod. d. praescript. 30. vel 40. ann. cap. 20. x. d. censibus c. 18. x. de relig. Dom. quod nimirum singulis annis vna nascatur actio & cuiusque anni propria sit praescriptio, adeo ut quot anni, tot sint praescriptiones, neque obligationibus in diem vel sub conditione praescribi possit, nisi dies venerit, vel conditio extiterit, l. 1. §. f. Cod. d. ann. except. quamuis hanc controuersiam nostram iam non facimus, sed de illa legi possunt Gail. l. 2. obs. 73. n. 1. Mynsinger c. 3. obs. 13. ibique Fabricius, Brunn. ad l. 8. Cod. de praescript. 30. vel 40. ann. Stryk de Act. For. Inu. sect. 3. m. 1. ax. 4. d. praescript. act. & in Usu Moderno π. §. 3.

§. 3. *d. ann. leg. Huberus ad n. §. 3. & Boehmer n. 2. d. ann. legar.* Goswinus ab Esbach ad Carpz. p. 2. C. 2. *def. 1. n. 3.* post plures B. D. Frommann in *Dis. d. annis vedit. tb. 45.* & B. D. Harpprecht *de praescript. immunit. a collect. c. 2. tb. 7.* & *D. d. tacito pacto maior. vsuraru remiss. ex solut. min. praesumto tb. 38.* D. Hertius in *laud. Diss. f. 1. pag. 313. & seqq.* qui *si. §. 11. pag. 322.* ex Henelio de *dotalitio cap. 10. §. 24. pag. 379. & seqq.* exinde porro deducit, quod si, pro dotalitio, certa quantitas annua in pecunia vel frumento & alia re simili consistens, exigi possit, nec huic iuri per non usum in futurum praescribi queat.

CAP. III.

SVMMARIA.

§. 1. I. Requisitum est non vsus, quid sit, & quomodo per alios servitus retineatur? §. 2. etiam donatarium, conductorem, & emtorem extraneum, pretium vel locarium soluentem, §. 3. nec non socium, per casus varios, naturalem fluxum & permutationem aquae &c. §. 4. explicat non usum per modum exemplis, §. 5. plus tamen & scienter minus v-tendo retinetur servitus tota, vbiplura de partis vsu, §. 6. & non vsus quoque est, si non vtservitute quis v-tatur, §. 7. II. Non vsus debet esse voluntarius & culpofus, hinc pupilli, minoris, meriti, proprietarii & vasalli vix sufficit. §. 8. An procuratoris & officialis §. 9. & impedimentum vt defectus aquar. inundatio bellum, pestis, incendium, §. 10. deiectio, ruina aedium etiam excusant, vbi de negligentiae probatione simul agitur & cautela reuersalium & protestationum commendatur. §. 11. III. Non vsus debet continuatus esse per longum tempus, licet vsusfr. paternus, maternus & rei mobilis sit. §. 12. in discontinuis vero S. tempus praesentiae duplicatur. §. 13. & demonstratur in variis speciebus, §. 14. an ignoranti currat, & temporum coniunctio locum habeat. §. 15. IV. in urbanis S. libertatis praescriptio necessaria est. §. 16. rationem differentiae explicat, §. 17. an titulus? §. 18. an bona fides? §. 19. maxime iure Canonico requiratur.

§. 1.

Vt vero praescriptio servitutum extinctiva locum habere queat, quatuor requisita, ex Definitione fluentia, sunt
C 2
neces-

necessaria. Et quidem I. vt quis neque per se, neque per
 alios seruitute vsus sit, vel non eo modo, quo seruitus est
 constituta. II. vt ille non vsus, vel non legitimus, vsus sit
 voluntarius, & cum aliqua negligentia coniunctus, & III.
 legitimo tempore continuatus, tandem insuper IV. ratione
 seruitutum vrbinarum, libertatis praescriptio accedat. Pri-
 mo igitur non vsus requiritur & dici absque dubio ita mere-
 tur, si quis omnino non, neque per se, neque per alios, ser-
 uitate, tanquam debita, vtatur, Brun. *ad l. 2. n. 1. Q. S. A.*
 siue deinde municipes sint *l. 66. §. fin. leg. 2.* siue per aduer-
 sarium steterit, quo minus quis debita seruitute vsus sit, *l.*
8. §. 4. si seruit. vind. l. 15. §. 8. quod vi aut clam C. I. A. lib.
8. tit. 6. n. 3. vt si v. g. vi metuque deiectus *l. 9. §. fin. l. 10. d.*
vi ac vi arm. l. 4. §. 27. d. vsurp. & vsucap. ibique Brunnem. *n.*
16. l. 1. §. 9. d. itin. act. priuat. l. 9. §. pen. q. m. c. Ioh. Voetius
§. 4. ad tit. n. quib. mod. vsusfruct. vel vsus amitt. perinde
 est, & vbique seruitus amittitur vid. *§. 10.* Idem est, si cre-
 ditor seruitutibus fundo oppignorato debitis non vtatur.
l. 15. de pign. act. ibique Brunnem. *n. 3.* vel donator *l. 40.*
de vsufr. & qui precario rogauit illas, *l. 8. §. 5. de precar.*
 Bocerus *Class. 5. Disp. 8. §. 73.* vel fructuarius *l. 15. §. f. d.*
vsufr. vsus omisit. Recte vero e contra retinetur seruitus,
 per colonum, vsufructuarium, mercenarium, hospitem,
 medicum, *l. 12. l. 20. cum seqq. Q. S. A.* ibique Brun. &
ad l. 10. Manz. d. seruitut. real. n. 60. Q. S. A. Stryk d. non
vsu iur. quaes. c. 2. n. 54. & c. 4. n. 7. & seqq. Vxorem, Ioh.
Voet §. 7 quibus mod. vsufr. maritum, familiam, l. 22. quib.
mod. vsufr. l. f. Cod. d. seruitut. Manz d. seruit. person. n.
85. vsufr. quemad. cau. socium, l. 5. Q. S. A. Srub. Ex. 13.
rb. 59. ibique Müller, Brunnemann. *ad l. 2. n. 1. & l. 10. n.*
2. Q. S. A. procuratorem, l. 3. §. 7. d. itin. act. priu. Ioh.
Voet. §. 9. Q. S. A. negotiorum gestorem l. 12. §. 2. de vsu-
fr. C. I. A. §. 1. Q. S. A. Müller ad Srub. Ex. 13. rb. 59. lit.
d. Author thearr. seruit. tit. 16. §. 12. Gerard. Nood. de v-
sufr.

usufr. lib. 2. c. 8. pag. 617. qui ad tempus rati habitationis, a domino factae hoc restringit, Donatorem *l. 12. §. 2. l. 38. l. 40. d. usufr.* Vinn. *ad §. 3. n. 2. l. d. usufr.* bonae vel malae fidei possessorem & praedonem, si nimirum ciuitas a tyranno occupata, Brunn. *ad l. 12. Q. S. A.* vel quis precario, aut vi deiecto domino possidet, *l. 5. l. 12. l. 25. Q. S. A. Zoef. n. 10. Manz. de seruitur. P. V. & R. n. 61. & 62. ad tit. π. Q. S. A. Versteegen in obs. Academ. forens. de usufr. obs. 17. pag. 392.* Author *theatr. seruit. obs. 22. ad tit. 4. pag. 121.* vel quaecumque tandem personam liberam vel seruam, *l. 22. Q. S. A. l. 1. §. 7. d. itin. act. priu.* ubi ampliatur, licet quis ignorauerit, cuius fundus esset, per quem iur. Franz. *ad π. n. 30. & Manz. d. seruit. praed. Urban. & rustic. num. 62. Q. S. A. Versteegen de seruitur. praed. Dissert. 3. n. 44. fol. 392.* si quis nimirum per tales personas seruitute utatur, vel usus sit, vel si usufructuarius alteri facultatem re usufructuaria utendi, fruendi, siue exercitium ususfructus concesserit, locauerit, vel vendiderit, vel negotiorum gestor usufructuarii nomine locauerit, *l. 12. §. 2. l. 38. de usufruct. l. 3. §. 4. & de itin. act. priu. Perez. n. 26. Cod. de usufr. & habitat. Zoef. n. 16. quib. mod. usufr. Harpprecht ad §. 3. l. n. 25. de usufr.* Satis enim est, ad retinendam seruitutem, per alium quemcumque, illa vti, fundum colli, nomine nostro; & quod v. g. fundi nomine iuratum sit, iuste vel iniuste, vel per quam personam hoc factum sit, nihil refert, arg. *l. 5. l. 6. Q. S. A. Author theatr. Seru. tit. 4. §. 6. & qui per alium possidet & utitur, ipse possidere & vti intelligitur c. 9. X. d. restit. spoliat. l. 5. §. 3. d. administrat. iur. Stryk d. non usu iur. quae. c. 4. n. 7.*

§. II.

In eo tamen se exerit differentia, quod si donatarius re usufructuaria non utatur, ususfructus pro amisso habeatur, quia tunc nihil subest, propter quod usufructuarius

posset dici, uti re sua; licet vero e contra emtor & conductor, vel si is, cui venditus vel locatus usufructus, vel potius eius exercitium est, eum iterum alii vendat vel locet *l. 30. §. fin. de acquir. vel amitt. possess. re usufructuaria non utatur, nihilominus usufruct. per tales venditores & conductores retineatur, quia, qui pretio aut mercede fruitur, non minus habere intelligitur, quam qui principali re vitur fruitur. l. 35. §. 1. l. 38. & seqq. de usufr. l. 29. quib. mod. usufr. Rittershus. & Vinn. ad §. 3. n. 2. l. de usufr. Dn. D. Maier ad l. pag. 425. d. usufr. Ioh. Versteegen in obs. Acad. forens. de usufr. obs. 17. pag. 237. Auth. 2b. ser. zir. 16. §. 12. 10. Voet. §. 7. quib. mod. usufr. vbi generaliter dicta in l. 12. §. 2. d. usufr. ita restringenda docet, & ad obiectionem, quod donator, donatarium ad antidora etiam obligatum, sicque debitorem, habeat, per l. 54. §. 1. de furt. respondet ex l. 25. §. 11. de haered. petit. Gerard. Nood. in oper. omn. lib. 2. c. 8. de usufr. pag. 617. adde, quod, si conductor & colonus rem conductoris, a tertio praescribi patiarur, illa praescriptio locatori minime neceat & praehibet Brunn. ad l. 35. n. 6. d. S. P. R. & cen. 5. dec. 80. in fine. Quod si tamen non extraneo, sed ipsi proprietario usufructus, eo quo potest, modo locatus sit, eumque propriarius postea, suo nomine, vendiderit vel locaverit, tunc sane, licet propriarius fructuario soluat pensionem, nihilominus usufructus amissus dicitur in l. 29. quib. mod. usufr. quia emtor & colonus non usufructuarii, sed suo nomine, illa re fruitus est, quamvis propriarius ex locato teneatur, quanti mea interfuit, id factum non esse, Perez. n. 26. Cod. de usufr. Zoel. n. 17. quib. mod. usufr. vbi late in rationem differentiae inquirat, Ioh. Voet. ad eundem zir. n. §. 7. Gerard. Nood. dict. pag. 617. Aliter explicat hunc textum Vinn. ad §. 3. n. 4. l. de usufr. & Brunn. ad d. l. 29. dicit, quod ratio huius legis scrupulose fit, & ipsi videatur derogatum per l. f. Cod. d. acquir. vel*

vel amitt. poss' eiusque rationem aequam, quod nostrum, sine facto nostro, ad alium transferri nequeat.

§. III.

Illud quoque, quod supra diximus, per focii usum retineri seruitutem, ita est declarandum, ut tunc demum locum habeat, si vni eidemque fundo, plurium cummuni, seruitus debeatur, hoc enim in casu, quia vnica & indiuidua censetur seruitus, tota quoque, per usum vnius focii, retinetur, l. 5. *commun. praed. l. 5. l. 6. §. 1. l. 16. Q. S. A.* Coepoll. d. *seruitut. cap. 24. n. 10.* Struu. *Ex. 13. rb. 59.* ex *Surd. dec. 231. n. 25.* Barthius *de iur. pascend. c. 4. §. 1.* secus vero est, si plures habeant seruitutem in vno loco, v. g. ius aquam ducendi per eundem riuum, ad plura praedia propria, nec communia, licet per fundum communem, quia enim ita plures sunt seruitutes, recte illius seruitus, qui longo tempore non duxit, dicitur amissa, nec per ceteros, qui duxerunt, retinetur, d. l. 16. *Manz. d. seruit. praed. vrb. & rust. n. 68. & 71. ad tit. π. Q. S. A.* vel si fundus dominans regionibus diuisus esset, quia hoc in casu perinde est, atque si ab initio duobus fundis seruitus constituta esset, l. 6. §. 1. *Q. S. A.* *Manz. d. l. n. 65. & 71.* Author *Theatr. seruit. tit. 4. §. 6.* vel nisi pluribus focii diuerso tempore & loco seruitus constituta esset, tunc enim diuersum & proprium ius quilibet habet, hincque, si vnus seruitute sibi debita vsus fuerit, propterea alterius ius, quod vsurpari ab eo non potuit, non censetur retentum Struu. *Ex. 13. rb. 59.* ibique Müller *lit. 8. Manz. n. 66. ad tit. π. Q. S. A.* Sin vero fundus feruens ita diuisus varie distinguit l. 6. §. 1. *Q. S. A.* & explicant textum C. l. A. *Zaf. pr. & loh. Voer. ad π. §. 10. Q. S. A.* Bachov. *ad Tr. vol. 1. D. 17. rb. 18. & in addit. Manz. n. 72. & 73. ad tit. Q. S. A.* ad quos Auctores B. L. remittimus. Imo si aqua per riuum suum sponte fluxit, etiamsi aqua non sit vsus, ius aquae ducendae retinetur, quia per aquam naturaliter currentem, fundos,

ex

ex se, & absque facto hominis, retinet ius seruitutis quaesitum & iam formatum. *l. 12. Q. S. A. l. 1. §. 21. d. aqu. quotid. C. I. A. n. 11. Zasius n. 2. Manz. n. 58. & loh. Voet. §. 9. ad tit. π. Q. S. A. Struu. Ex. 13. tb. 59.* vel ipso quoque facto, si quis nempe ad usum positum habet id, in quo versatur possessio *l. 20. de S. P. V. C. I. A. lib. 8. r. 6.* Et licet aqua saltem in partem aquagii in fluxerit, nec ad vltima loca penetrauerit, omnibus tamen partibus usurpatur & tota retinetur seruitus *l. 9. Q. S. A. Struu. ex 13. tb. 59. Manz. d. seru. praed. urb. & rust. n. 69. ad tit. π. Q. S. A. Author theatr. seru. tit. 4. §. 9. vel ager sterilis nullo ferat fructus l. 12. §. 3. de usufr. loh. Voet. §. 7. quib. mod. usufr.* Denique si duobus diuerso tempore aqua sit permixta, illique horas inter se permutauerint, non amittunt seruitutem, etiamsi ultra definitum tempus aquas ita duxissent, & neuter eorum suo tempore usus esset, quia alter pro altero uti videtur, neque seruitus expirat, si alius, quicumque seruitute tanquam fundo debita utatur *l. 5. §. 1. de aqua quotid. Wissenbach. ad π. p. 1. Diss. 20. tb. 28. Struu. Ex. 13. tb. 59. C. I. A. lib. 8. r. 6. n. 2. Manz. d. S. P. V. & R. num. 46. & loh. Voet. §. 9. ad tit. π. Q. S. A. Versteegen d. seruit. praed. Diss. 3. n. 44. pag. 393.*

§. IV.

Non usus non saltem in eo se exerit, si quis plane non utatur, sed ille quoque non uti videtur, qui non ex praescripto, & illo modo, quo constituta est, seruitute utatur, sicque ob modum a constituyente praescriptum non obseruatum, legitimo tempore, perdit ius seruitutis, *§. 3. l. d. seruit. l. 10. §. 1. ibi: per constitutum ad amissionem tempus Q. S. A. l. 1. §. 6. de itin. act. priu. l. 2. d. aqu. quotid. loh. Voet. §. 9. Q. S. A. Nood. d. usufr. l. 2. c. 9. fol. 619. & seqq. ubi pag. 622. ex l. 10. §. 1. quemad. seru. amit. legem 18. aliasque explicandas esse docet. Paria enim sunt in iure, plane non uti, vel non uti, debito modo arg. l. 2. d. auzor. rur.*

eur. l. 6. qui satisd. cogant. & perinde habetur, qui contra modum praescriptum vtitur, & ad suum modum non est vsus ac si omnino non vsus fuisset. *Frantz n. 5. Zoef. n. 17. ad tit. π. quib. mod. vsufr.* Author *theatr. seruitut. tit. 4. §. 6.* Vtitur enim tunc quidem iure seruitutis, sed non constituta seruitute, *Vinn. ad §. f. n. 6. l. de seruitur.* Dn. D. Maier *ad l. d. vsufr. pag. 41. v. gr. si nocturnae aquae seruitus alicui concessa, & ille diurna aqua vsus est, l. 10. §. 1. Q. S. A. Zoef. n. 10. Huberus §. 8. & Manz. n. 44. ad tit. π. Q. S. A. vel si certa hora seruitute aquae ductus vti debet, & ille alio plane tempore vtitur d. l. 10. §. 1. l. 2. de aqu. quorid.* *Frantz. n. 30. quib. mod. vsufr.* Mart. *Pegius de seruitur. lib. 1. cap. fin. Pruckmann. Vol. 1. Conf. 14. n. 64. Willenb. ad π. p. 1. D. 20. tb. 28.* Author *theatr. seruit. tit. 4. §. 6.* vel si vsusfructus aedium hoc modo legatus, vt aestate habitaret, isque habitauerit hyeme, vel si Syluae vsusfructus legatus, vt certo tempore & modo Syluam caederet, & alio modo & tempore caeciderit. *Vinn. n. 2. & Harppr. n. 22. ad §. 3. l. de vsufruct.* *Manz. d. seruit. person. n. 80. quib. mod. vsufr.* *Ioh. Verftegen de vsufr. obs. 17. pag. 233.* Author *Theatr. Seruit. tit. 16. §. 12.* Item, qui actum habet, vt certo genere vehiculi vtiatur, alio genere vsus est, *l. n. Q. S. A. Coepolla de seruitur. c. 24. n. 7. Huberus §. 8. & Manzius n. 47. ad tit. π. quemad. seru. amitt.* Author *theatr. seruit. tit. 4. §. 6.* vel si conuentum, ne faciem mutet fundi, nec ex pascuo aruum faciat vel contra, *Huberus in praelect. I. Ciu. n. 1. ad l. de vsufr.* Similiter si alia plane aqua vsus est, in seruitute aquaeductus *l. n. l. 13. Q. S. A. Vinn. ad §. 3. n. 2. l. d. vsufruct.* *Bruna. l. 1. n. 10. & l. 10. n. 19. & seqq. Q. S. A. & l. pen. n. 5. Cod. de seruit.* *Manz. n. 43. ad tit. π. Q. S. A. Stryk. de non vsu iur. quae. c. 2. n. 54.* vel denique si seruitutem oues pascendi habet, & boues vel alia pecora ibi pauerit, *Pegius de seruit. lib. 3. pag. 17. Brunn. l. pen. n. 5. Cod. de seruit. & l. 10. n. 22. Q. S. A. Frid. Pruckm. vol. 1. C. 14. n. 64. & 144. D. Lau-*

terb. *Ex. ad π. 18. concl. for. 19. lit. b. Verstegeu de seruit. praed. Diff. 3. n. 45. pag. 393. Author Theatr. Seru. tit. 4. §. 6. & 9. Sane in hisce omnibus & similibus casibus seruitus, si quis illa constituta secundum modum praescriptum per legitimum tempus non vsus sit, amissa dicenda est.*

§. V.

Diuersum obtinet si quis non tam aliud quam plus e-
gisse videatur, & plus iuris exerceat quam habet; eo ipso
enim conseruat sibi ius competens, cum ille qui facit plus
quam debet, dicitur multo magis facere quod tenetur. Hinc-
que, qui plus facit oneris, quam licuerit, si latiore itinere
vitur, aut aquae concessae admiscet aliam, ita, vt in fundum
seruientem aqua vberior decurrat, potius magis & plus,
quam aliud fecisse dicitur, nec perdit seruitutem, *l. 11. Q. S. A. l. 9. §. 1. si seru. vind. l. 1. §. 18. de aqu. quorid. Coepolis de
seruit. c. 24. n. 7. Struu. ex. 13. tb. 59. Pegius de seruit. lib. 1.
c. fin. Müller ad Struu. ex. 13. tb. 57. lit. s. Manz. de seruitut.
P. Vrb. & Rust. num. 43. & 49. & loh. Voet. §. 12. ad tit. π.
quem seruit. amitt. Vti quoque qui seruitutem 50. oves
pascendi habet, & ampliori numero vsus, v. gr. 150. vel 50.
oues & 20. boues in fundum seruientem pascendi gratia e-
gerit, recte retinet seruitutem Brunn. *ad l. pen. 5. Cod. de
seruit. & l. 10. n. 22. & 23. Q. S. A. Pegius de seruit. l. 1. c.
fin. pag. 22. Pruckm. vol. 1. C. 24. n. 145. cum segg. Lauterb.
Ex. 18. c. f. 19. Manz. n. 49. & Huberus §. 8. ad tit. π.
Q. S. A. Author Theatr. Seru. tit. 4. §. 6. & 9. Interdum
etiam qui minus vitur, retinet totum ius suum, illo nimi-
rum casu, si vsufructuarius sciens prudens, sibi vsufruc-
tum competere, saltem illa re vitur, tunc sane propter
hanc scientiam totum vsufructum sibi conseruat, & par-
tis vsus perinde habetur, ac si toto vsus fuisset, *l. 2. l. 8.
§. 1. l. 9. Q. S. A. l. 20. quib. mod. vsufr. arg. l. 4. Cod. de
non numerat. pecun. Quod si vero vsufructuarius in illa
opinio-***

opinione haereat, sibi solum vsum esse relictum, sicque ignoret, vsumfructum sibi legatum esse, tunc amittit vsumfructum & opinio ipsi nocet, quia facit deesse animum fruendi, non enim ex eo, quod habet vitur, sed ex eo, quod putauit se habere, sunt verba *d. l. 20. ibi Brunn. C. I. A. n. 9. & 10. lib. 7. tit. 4. Zoel. n. 17. Manz. de seruit. pers. n. 87. Lauterb. Colleg. §. 5. ad tit. n. quib. mod. vsufr. Brunne-mann. ad l. 1. n. 4. Q. S. A. Vinn. ad §. 3. n. 2. l. de vsufr. Barthius in Dissp. de iur. pascend. c. 4. §. 1. Müller ad Struu. Ex. 12. tb. 34. lit. β. Verstegeu de vsufruct. obseru. 17. pag. 237. Author Theaur. Seruitut. tit. 16. §. 12. pag. 724. Stryk de non vsu iur. quaes. c. 3. n. 39. Ioh. Voet. §. 6. quib. mod. vsufr. v. vsus amitt. Ex hoc principio infert D. Stryk in proxime alleg. Dissp. c. 3. n. 41. & seqq. quod ille, qui hactenus saltem lepores, apros & capreolos ceperit, iure vero capiendi ceruos non fuerit vsus, nihilominus quoque per actum ad inferiorem venationem pertinentem, totum ius venandi retinere possit, modo sciat, sibi ius venandi etiam maiores bestias competere, & non permittat alteri huius venationis vsum, cum fauorabilis sit conseruatio iuris, hincque interpretatione adiuuanda mitiori. Longe enim alia ratio est acquirendi, quam conseruandi iuris, illa enim in alieno odiosa est, & hinc benigna interpretatione non adiuuanda, haec vero fauorabilis arg. §. 18. l. de legat. l. 22. leg. 1. l. 7. §. fin. quod cuiusque vniuers. nom. & si pro parte quis vsus sit itinere vel angustiore via l. 9. §. f. si seruit. vind. vel aquam non ad omnes fundi partes & ad quas illam ducere poterat duxerit, Ioh. Voet. §. 12. Q. S. A. vel si seruitus itineris per plures fundos imposita, & per vnum quis iuerit, per alterum non, tunc nihilominus tota retinetur seruitus, cum seruitutes reales sint indiuiduae l. 17. de seruitut. l. 1. §. 9. ad l. Falcid. l. 72. d. V. O. l. 25. §. 9. fam. bercif. l. 4. §. 4. si seruit. vind. Berlich. dec. 180. n. 7. Vinn. l. 1. q. 28. Rittershus. ad §. 3. l. de vsufr. & hic*

vna adfit seruitus l. 18. de S. P. R. l. 8. §. 1. Q. S. A. nam numero fundorum seruientium seruitus non multiplicatur, sed pluralitate dominantium praesertim accedente pluralitate personarum, quibus seruitus debetur, l. 32. de S. P. V. Struu. ex. 13. tb. 59. Coepoll. de seruit. c. 3. n. 7. & seqq. Wissenbach. ad π. p. 7. D. 20. tb. 17. Manz. lib. 8. tit. 6. n. 67. 69. & 70. Q. S. A. Versteegen. de seruit. praed. diff. 3. n. 20. pag. 319. & 320. Author theatr. seruit. tit. 4. §. 6. & 9. Brunnem. ad l. 2. n. 4. Q. S. A. Sic qui seruitutem itineris & actus, habet, si statuto tempore iuerit tantum solus, sine iumento, actum itidem retinet, per l. 8. §. 7. de seruit. l. 30. §. 7. de S. P. V. l. 18. de S. P. R. l. 2. Q. S. A. ex Cur. iacio & Donello Brunnem. ad l. 2. n. 4. Q. S. A. Author theatr. seruit. ad tit. 4. obs. 22. cum iter per totum actum diffusum eique interpretatione iuris insit. vid. C. I. A. §. 4. Q. S. A. & ille qui pro parte vitur, non habeatur pro non vteute. Müller ad Struu. ex. 13. tb. 59. lit. a. Manz. de seruit. praed. V. & R. n. 74. Q. S. A. modo se iuerit actum & plenior seruitutem sibi competere, Faber ad l. 2. Q. S. A. Vdalricus Zasius n. 1. & Lauterb. Colleg. π. §. 5. Q. S. A. Stryk. de non usu iur. quae. c. 3. n. 40. Quod si tamen usufructuarius quibusdam duntaxat bonis non vitur fruatur, in reliquis sane bonis non amittit usufructum, cum usufructus, ratione rei, sit diuisibilis, l. 7. §. 9. ad l. Falcid. & hinc pro parte diuisa & in diuisa amitti potest l. 5. de usufruct. l. 14. l. 25. quib. mod. usufruct. Vinn. ad §. 3. l. n. 2. de usufr. Castillo de usufr. c. 67. n. 24. Lauterb. Colleg. §. 6. & Manz. de seruit. personal. n. 82. ad tit. π. quib. mod. usufr. neque refert, siue usufructus paternus Auror theatr. seruit. tit. 16. §. 12. pag. 725. B. D. Lauterb. Disp. de usufruct. pater. tb. 39. siue maternus sit, B. Dn. D. Harpprecht, in Disp. de impedim. usufruct. statut. matern. modisque eundem constitutum soluendi tb. 38.

§. VI.

Non vti quoque dicitur, qui non iure, siue ratione & contemplatione seruitutis sibi constitutae vtitur, veluti cum quis habet iter per fundum Titianum & illum trans-
 eat quasi viam publicam vel pro alterius seruitute vtatur
l. 1. §. 6. de itin. & act. priu. l. f. Q. S. A. quia seruitute
 vsus non videtur, nisi is qui iure suo vti se credidit, & vsus
 dici nequit, nisi qui tanquam iure suo, suaque seruitute
 vti se credit, non, qui pro via publica aut alieno iure vti-
 tur, Struu. *Ex. 13. tb. 57.* Frantz. *n. 30. quib. mod. vsufr.*
 Manz. *de seruit. praed. orb. & rust. n. 41. pag. 292. Q. S. A.*
 Stryk. *de non vsu iur. quaes. c. 2. n. 54. lob. Versteegen de*
seruit. praed. pag. 393. Author thearr. seruit. tit. 4. §. 6. vel
 si praecario seruitute vtatur Brunn. *ad l. 1. n. 2. Q. S. A.*
 vel si pascat pecora, tanquam iure communitatis, in pa-
 scuis publicis, Müller ad Struu. *Ex. 13. tb. 57. lit. d.*

§. VII.

Non vero sufficit solus non vsus, sed secundo, cum
 aliqua singulari negligentia, ex qua tacita resultat renun-
 ciatio, coniunctus esse debet per *l. fin. ibi: tunc eam peni-
 rus amitti 20. annorum desidia Cod. de seruit. l. 35. ibi: vt*
quod ius non negligentia aut culpa sua amiserunt, sed quia
ducere non poterant, his restituerur de S. P. R. Frantz. n.
4. quib. mod. vsufruct. & num. 29. Q. S. A. Stryk. de non
vsu iur. quaes. c. 2. n. 53. & c. 3. n. 2. Author Tb. seruit. tit.
4. §. 6. & tit. 10. §. 97. Ideo pupillus, quia nihil a-
 lienare, neque seruitutem expresse remittere potest, ob
 id talem non vsus voluntarium & culpsum, non amit-
 tit seruitutem, vid. Vdalricum Zasium *l. 2. Consil. 6. in. f.*
 vbi de iure venandi ita respondet, in tantum, vt si maior
 communem fundum cum pupillo possideret, & vterque
 non vteretur, tunc alter quoque propter pupillum viam
 retinet, quia res pupilli vsucapi nequit *l. 48. de acquir.*
rer.

rer. domin. late B. Dn. D. Harpprecht in Resp. 83. num. 53r. & seqq. L. B. de Lyncker. Resp. 32. n. 35. & quia in indiuiduis, qualis regulariter est seruitus Lauterb. Colleg. §. 17. de seruit. etiam maior propter minorem iuuatur, & beneficiis pupillorum particeps fit l. 10. Q. S. A. ibique Brunnem. l. vn. Cod. si in communi & eadem causa Struu. Ex. 8. tb. 79. & ex. 13. tb. 60. ibique Müller lit. a. & B. C. I. A. lib. 8. tit. 6. n. u. Brunnem. ad l. 2. n. 6. & 10. Q. S. A. Lauterb. Colleg. 7. §. 19. de minor. Manz. de seruit. P. V. & R. n. 54. ad tit. Q. S. A. Verftegen de seruit. real. n. 52. Diss. 3. p. 299. Author rheatr. seruit. tit. 4. §. 9 lo. Voet. §. u. Q. S. A. Neque etiam tutor & curator seruitutem constituere B. Dn. D. Harpprecht Consil. 92. n. 155. cum seqq. vel per non vsum amittere, sicque pupillo & minori nocere potest l. 3. §. pen. de reb. eor. qui sunt sub tutel. Bocer. class. 5. Disp. 8. tb. 73. C. I. A. lib. 8. tit. 6. n. ii. culpa enim tutoris & curatoris pupillo & minori non nocet l. f. de administr. tut. l. i. quand. ex facto tutor. l. 3. §. 1. de tribut. Act. & contra minorem nulla regulariter nisi praescriptio longissimi temporis currit, l. f. Cod. in quib. caus. restit. in integr. necessar. non est l. 3. Cod. de praescript. longi tempor. ibique Brunnem. Neque maritus si non vsum seruitute fundo dotali competente, vxori praeiudicat, l. 5. l. 6. de fundo dotali arg. l. 31. de pignor. Bocer. d. l. tb. 73. Lauterbach. Diss. de fundo dotal. tb. 32. Stryk. de non vsum iur. quaes. c. 4. n. 15. Author rheatr. seruit. tit. 4. §. 9. cum vxor constante matrimonio, neque agere, neque praescriptionem interrumpere possit, proinde illi non currit praescriptio, l. 30. Cod. de iur. dot. Brunn. ad l. 5. de fund. dotal. & l. 16. ibid. Neque Proprietarius per non vsum seruitutem fundo usufructuario debitam amittere potest, l. 15. §. 7. de usufruct. Castillo de usufr. c. 35. num. 1. Sic quoque si vasallus seruitute feudo debita vsum non fuerit, dominus tamen feudo ad eum reuerso, illa vti rursus poterit: arg. 2. F. 8. l. 31. de pign.

pign. Stryk. *de non usu iur. quaes. cap. 4. n. 17.* licet longissimo tempore vsus omiffus fuiffet, quia Dominus agere non potuit, antequam feudum ad illum fuerit reuerfium, agere vero non valenti, ob impedimentum iuris intrinsecum, non currit praefcriptio Stryk. *Ex. iur. feud. cap. 10. q. 9.* Author *theatr. feruit. tit. 10. f. 90. add.* Henricus Rothenthal *de feud. c. 9. concl. 11. c. 10. concl. 45. n. 26. & 37.* Dn. B. de Lyncker *Resp. 187. n. 15. & feqq.*

§. VIII.

An vero, fi mandatarius non utatur feruitute, propterea illa amittitur? affirmat Dn. Stryk *de non usu iur. quaes. c. 4. n. 9. & feqq.* quem fequitur Müller ad Struu. *Ex. 13. rb. 63. lit. a.* fi nempe procurator plenum habet mandatum, cum culpa procuratoris in iure femper noceat domino, qui negligentem mandatarium eligit, *l. 10. Cod. de procur. l. 5. pr. de tribur. act. l. 4. §. 12. & 18. de except. dol. mal. nec alteri innocenti debeat damnum afferre, l. 7. de dol. mal.* fed potius, fecundum naturam aequum fit, ut quem fequuntur commoda, eundem etiam fequantur incommoda, *l. 10. de R. I. l. vn. §. 4. Cod. de caduc. toll. modo,* iuxta fententiam in praxi receptam, foluendo fit, Carpz. *p. 1. C. 1. def. 23. & lib. 3. Resp. 4. Gail. l. 2. obf. 45. n. 6.* ibique Graeuus Meitus *p. 3. d. 29. & p. 5. dec. 206.* Rohding. *in n. Camer. lib. 3. tit. 23. f. 10.* & Decker in vindic. ad Blum. *process. tit. 9. n. 10. in fin.* Excellentiff. Dn. D. Schweder praefceptor & patronus nofter venerand. *de renunciat. appellat. §. 10.* & Dn. Dr. Grafs, *de elect. vtil. act. rb. 23.* Sic, fi officiali & ministro negotium fpecialiter commiffum fit, quod tunc non vsus praefiudicat Domino docet Stryk *de non usu iur. quaes. c. 4. n. 10. & feqq.* Müller ad Struu. *Ex. 13. rb. 63. lit. a.* vbi addit, quod aliud dicendum fit, fi fpecialis commiffio defit D. Stryk. *de obligat. Princip. ex fact. minist. c. 4. n. 39. & feqq.* In fpecie; fi officialis iure pascendi, in alieno Principi competente, tempore legitimo non vsus, quod illud amiffum fit, dicit
Brun-

Brunnemann. *cent. 5. Dec. 8.* ubi ita responsum addit. De iure quoque venandi Mohr *de Iur. venand. p. 2. c. 2. in fin.* & Klock *v. 1. C. 29. num. 444.* idem docent, cum facta officialium pro factis principum, & scientia officialium, pro scientia principis a multis habeantur, late B. Dn. D. Harpprecht *in Consil. 95. num. 257. & seqq.* Andr. Ockel *de praescript. immemor. c. 3. hb. 32. & c. 8. hb. 16. & 17.* etiam in amittendis & praescribendis iuribus Dominorum, Myler ab Ehrenb. *in byparcholog. c. 10. §. 16. & seqq.*

Quamvis de cetero non negandum sit, quod sola scientia & negligentia officialium, generali mandato instructorum, in remittendis vel amittendis Dominorum iuribus, iisdem non noceat, ex communi Doctorum opinione post plures Dn. Stryk *in Disp. de obligat. princip. ex facto ministr. c. 4. num. 25. & seqq.* B. Dn. D. Harpprecht *in Resp. 91. num. 33. & seqq. & Resp. 93. n. 34. usque n. 50. nec non Consult. nou. 4. n. 145. & 871. cum seqq.* cum factum ministri, tunc demum factum domini sit, eique noceat, si mandato expresso vel praesumpto conformiter egerit Stryk. *d. D. cap. 2. num. 36. & seqq.* quod si vero extra fines mandati, talia, quae dissipationem bonorum & spoliationem Domini inuoluunt, fecerit, minime pro facto Domini, & quod ei obesse potest, habendum sit, *l. 22. Cod. de pact. l. 12. Cod. de acquir. & retin. poss. Paris de puto de Syndic. voc. compositio c. 9. n. 5. Naurath. de iure subdit. n. 45. fol. 588. Stryk d. cap. 2. num. 40. & 48. cum seqq.* B. Dn. D. Harpprecht. *Consil. 95. num. 262. & seqq.* Dn. B. de Lyncker *Cent. 2. dec. 108.* cum quoad neglecta, omni & praesumpto mandato destituantur, & tunc non vt officiales, sed, vt priuati agant, arg. *l. 7. de donat. l. 21. l. 27. de administr. rutor. D. Schoepffer in Disp. de lata culpa ministri c. 2. num. 63. & seqq.* Ad minimum, si officialis non soluendo, Principi restitutio in integr. non erit deneganda, cum etiam priuato domino hodie concedatur.

Stryk.

Stryk. *d. cap. 2. num. 26. & seqq.* D. Schoepffer *d. c. 2. num. 63. & seqq.* & B. Dn. D. Harpprecht, *Consil. 95. n. 265. & seqq.*

§. IX.

Vterius quia talis non vsus requiritur, qui peculiam negligentiam importat, exinde consequitur, quod si quis, ob impedimentum aliquod extrinsecum, Stryk. *de non vsu iur. quaes. c. 2. n. 53.* Author *theatr. seruit. tit. 4. §. 6.* vel necessitatem seruitute vti prohibitus sit, eareus necessitas, vti alias v. gr. in priuilegiis Lauterb. *Ex. ad π. 3. concl. for. 12. Mev. p. 2. dec. 1.* ita & hic excusationem mereatur. Frantz. *n. 29. Q. S. A. Versteeg. de seruit. praed. D. 3. n. 44. pag. 392.* vnde etsi iure summo seruitus pro extincta habeatur, si vel fons, ex quo aqua ducenda, exaruerit, *L. 34. §. 1. L. 35. d. S. P. R. Manz. tit. 3. q. 24. n. 215. d. seruit. P. V. & R. tit. d. aquae ductu Versteegen d. L. Diff. 2. n. 10. pag. 335.* Huberus §. 5. *Q. S. A. vel quis propter inundationem vid. Lauterb. Colleg. §. 82. d. acquir. rer. Domin. Bardili Ex. 16. concl. for. 16.* seruitute vti non poterit, *L. 5. §. 2. L. 10. §. 2. L. 23. L. 24. quib. mod. vsufr. L. 14. Q. S. A. Struu. Ex. 13. th. 60.* ibique Müller *lit. β. & γ. & Ex. 41. th. 35.* Barthius *d. iur. pascend. c. 4. §. 1. Manz. n. 55. ad tit. π. Q. S. A.* vel alio aliquo casu impeditus sit, *L. 8. §. 4. si seru. vind. L. 9. §. pen. Q. m. c. L. 15. §. 8. quod vi aut clam ex aequitate tamen, si fons ad venas suas redierit, & aqua recesserit, etiam post lapsum longi temporis, cessante impedimento; seruitus in pristinum statum reducitur, & praedii dominus antiquam seruitutem renouare debet, quia seruitus non culpa aut negligentia amissa fuit, sed quia aqua duci & seruitute vti quis non potuit, Frantz n. 29. Q. S. A. Struu. Ex. 13. th. 57.* ibique Müller *lit. a. Lauterb. Colleg. §. 17. ex quib. caus. mai. & §. f. Q. S. A. Author T. S. tit. 4. §. 6.* Huberus §.

E

s. Q.

J. Q. S. A. add. I. P. W. p. 2. t. 34. §. und Weil. & negligentiae demum fructus damnum sit, L. 78. §. 2. leg. 2. L. 2. Cod. d. condit. in publ. borrr. L. 24 de his, quae in fraud. credit. L. B. de Lyncker in Resp. 65. n. 93. quod si tamen flumen alueo mutato, locum seruientem totum occupauerit, tunc seruitus non restituitur, quamuis aqua tempore elapso recesserit, quia is locus alvei publicus esse coepit, L. 24. §. 1. quib. mod. ususfr. Müller ad Struu. Ex. 13. tb. 60. lit. 7. Manz. de Seruit. P. V. & R. n. 133. d. via pag. 257. Neque seruitus iuris lignandi, per non usum longi temporis amittitur, si sylua exusta vel deuastata sit, cum sylua succrescere rursus possit ex stirpe. Wissenbach ad n. p. 1. d. 20. Versteig. d. seruit. praed. Diff. 2. n. 20. pag. 336. Auth. Th. Seru. tit. 11. §. 4. Neque, si occasionem venandi non habuerit, & nulla fera bestia in sylua fuerit, ius venandi amissum dici potest, cum hic omnis negligentia cesset, Richter dec. 16. in fin. L. B. de Lyncker Resp. 65. n. 86. Stryk d. non usu iur. quaes. c. 3. n. 34. & c. 4. n. 4. ubi ramen, cautelae loco, commendat, quod, hoc non obstante, per actus venationis, possessio, vel quasi iuris venandi, conseruanda sit, licet nulla spes capiendi adsit. In genere enim nullae seruitutes, Zasius n. 4. Q. S. A. Andr. Ockel d. praescript. immemor. c. 6. tb. 15. Du. de Lyncker C. 14. dec. 1342. nec ius furnorum, Stryk Disp. de iur. furnorum. cap. 4. n. 114. nec ius molendini bannarii. Petr. Müller d. Molendino bannario cap. fin. §. 1. nec vlla priuilegia, nec iurisdictio ciuilis vel criminalis, si casus non euenierit, quo quis priuilegio vti potuerit, & v. g. non adsit facinorosus, longissimo licet tempore, amittuntur, arg. L. 52. §. 4. ad L. Aquil. L. 1. §. 2. Cod. d. Ann. Except. Goswin. ab Esbach ad Carpz. p. 2. C. 3. def. 23. Brunnem. L. 1. d. mund. & L. 35. n. 8. d. S. P. V. post plures B. D. Harppr. in tract. d. praescript. immunitat. a collect. c. 2. tb. 20. Knipfchild d. nobilitat. lib. 3. c. 21. n. 167. Stryk d. non usu iur. quaes. c. 2. n. 41.

n. 41. & n. 50. & c. 3. n. 32. cum *sqq.* Ioh. Voet §. 25. d. *constit. principum* & §. *fin. d. mundin.* Similiter, a iure pascendi minime excluduntur, qui incendio, ruina, incursione hostium, vel casu aliquo pecora sua amiserunt, & ad incitas redacti, alia comparare nequiverunt, *arg. l. 1. l. 26. §. 9. ex quib. caus. mai.* Barthius *de iur. pascend. cap. 4. §. 1.* Sprenger *in Conf. 1. Facult. de iur. pascend. pag. 31. & 58.* vid. Gail. *lib. 2. obs. 61. n. 5. & seqq.* Losaeus *de iur. vniuersit. p. 1. c. 1. num. 35.* qui asserunt, quod Ecclesia vel ciuitas, ob bellum ruinam passa, & postea restituta omnia priuilegia & iura retineat. Si enim quis belli tempore in exercitio priuilegii, Goswin. ab Esbach. ad Carpzou. *p. 2 C. 3. def. 23.* Stryk *in Vsu Mod. n. §. fin. de mundin.* vel seruitutis impeditus fuerit, tunc quia negligentia, quae causa amissionis est, prorsus cessat, sicque occasio vtendi iure suo defuerit per non usum longissimi licet temporis, minime amittit seruitutem competentem, Stryk *de non usu iur. quaes. c. 4. n. 21. & 52. vbi c. 3. n. 36. & c. 4. n. 21.* idem de peste recte affirmat, quod & dicit L. B. de Lyncker *Cent. 10. dec. 979.* argumento eorum, quae Ddres generaliter de praescriptione dormiente per tempus belli *c. 30. X. de praescrip. c. 13. c. 16. q. 3. Recess. Imp. de A. 1654. §. 166.* B. Dn. D. Harpprecht *Resp. 15. n. 70. & Resp. 86. num. 104. & seqq.* & pestis docent, Struu. *Ex. 43. tb. 26.* Carpz. *p. 2. dec. 106.* Stryk *in Vsu Mod. §. 8. de usurpat. & vsucap. confer. Andr. O. kel. de praescript. immemorial. c. 10. tb. 10.* Vti quoque idem iuris obtinet, si ita forte conuentum sit: *Dasß so offt der andere seine Felder unbestellet liegen liesse, diesem frey stehen solle, sein Beh. darauf zu treiben:* alter vero, ultra longissimum tempus, incultos agros non reliquerit, tunc enim per eum non stetit, quo minus ius suum exercere potuerit. Barthius *de iur. Pascend. c. 4. §. 1.* neque hoc pacto vlla negligentia aut renunciatio datur. Dn. a Lyncker *Resp. 65. n. 89.*

§. X.

Si usufructuarius a domino praedii dominantis sit de-
 iectus, atque ob id, constituto tempore, vti non poterit,
 tunc dominus cogendus erit, restituere amissam seruitu-
 tem, *l. 4. §. 27. de usurpat. & vsucap. l. 9. §. 1. de vi ac vi
 armat.* secus dicunt esse, si a praedone de fundo cum pro-
 prietario expulsus sit, cum tunc usufructus ad proprie-
 tarium redeat, & fructuarius omne damnum a praedone,
 cuius facto periit, reposcere possit *l. 10. de vi ac vi arm.*
Caspar Manz. de seruit. person. tit. 4. n. 84. quib. mod. v-
susfr. & de S. P. V. & R. n. 50. seqq. Q. S. A. Ioh. Verste-
gen de vsufr. obs. 17. fol. 239. Author Tb. Seru. tit. 16. §. 13.
pag. 727. aequum enim est, vt seruitus per vim amissa re-
stituatur, l. 9. §. pen. q. m. c. l. 1. §. 9. de itin. act. priu. l. 1.
§. 23. de aqua quotid. Stryk. de non usu iur. quaes. c. 1. n.
24. vid. Struu. Ex 13. tb. 57. Et si, destructo molendino ban-
nario, banniri ad aliud molendinum vadunt, eo ipso liber-
ratem minime recuperauerunt, nec Dominus ius suum ac-
quisitum propterea amisit, ex Cbassanaeo ad Consuetud.
Burgund. rubric. 13. pag. 1454. Andr. Ockel de praescript.
immemorial. c. 7. tb. 15. adde Petr. Müller de Molend. ban-
nav. cap. fin. §. 1. Vt in casu, si quis propter aedes colla-
psas seruitute stillicidii & tigni immittendi, longo tem-
pore, vti non poterit, aedificio tamen reaedificato ser-
uitus quoque ex aequitate reuiuiscit, l. 20. §. 2. l. 31. l. 33.
de S. P. V. quia res eadem est propter aream, quae mansit,
& si forma aedificii mutata, Müller ad Struu. Ex. 13. tb.
60. lit. 7. Manz. n. 33. & Ioh. Voet. §. 11. ad tit. π. quem-
ad. Seru. amitt. Lauterb. Colleg. π. §. 3. ibidem & Ex. ad π.
18. concl. for. 4. L. B. de Lyncker in Resp. 59. n. 18. & seqq.
maxime, si ex parte domini praedii seruientis nil quie-
quam interueuerit, quod facultatem vtendi excluderet.
Lyncker c. 14. dec. 1342. v. D. Thomasia Disp. de seruitut.
stilli-

fillicid. §. 95. & seqq. & Auhor *Tb. Seru. tit. 5. §. 27. p. 156.* quid iuris in vusufructu *Ex. l. 34. §. 2. l. 53. de usufruct. l. 5. §. 2. l. 10. §. 7. quib. mod. usufruct. l. 34. de usufruct. leg. docent Struu. Ex. 12. th. 35. Stryk in Vj. Mod. §. 5. quib. mod. vsufr. B. Dr. Harpprecht. Disp. de impedim. vusufruct. statut. matern. §. 39. postremo notat D. Strykius in Disp. de non vsu iur. quaes. cap. fin. n. 5. quod negligentia alicuius, in non vtendo tanquam res facti, & in speciem aliquam delicti fere incidens, haud praesumatur, sed ab allegante probanda sit, conformiter iis, quae de culpae & negligentiae probatione Doctores in genere asserunt. B. Dn. D. Harpprecht in *Cons. 88. n. 10. & Cons. 95. n. 280.* Ad illam tamen, tanquam rem difficilis probationis, demonstrandam etiam coniecturae & praesumptiones recte admittuntur, Celsus Bargalius *de dolo ac culpa lib. 5. cap. 4. num. 43.* Farinacius *in Praxi Crim. p. 3. q. no. c. 2. n. 73.* Menoch. *de A. l. Q. lib. 2. c. 2. cas. 390. n. 16. v. g. si ille, cui seruitus pascendi debetur, interea temporis iis pascuis opus habuerit, nec tamen vsus sit. Struu. ex. 43. th. 22. Author Medit. ad Instrum. pac. Caesar. Suecic. spec. 4. art. 5. §. 43. fol. 668.* B. Dn. D. Harpprecht. *in Disp. de praescript. immunit. a collect. cap. 2. th. 20. & forte rusticus fuerit, qui pascuorum sunt tenacissimi, testante praxi quotidiana, post Manzium ad §. 2. n. 22. l. de seruit. pvaed. vrb. & vrb.* B. Dn. D. Harpprecht *in Consil. 90. num. 9.* insuper aliam minorem seruitutem pascendi sibi sollicite conseruaerit, amplioem vero neglexerit, cum tamen qui in vno diligens, etiam in aliis talis praesumendus sit: *Consil. Marpurg. vol. 4. C. 57. n. 17.* Id quod Ampliff. Facultas Iuridica in causa *cap. 1. §. fin.* laudata cum aliis rationibus itidem adduxit, & maxime, cum non tantum occasionem, sed & causam magnam vtendi habuerit, & magna pars reddituum in seruitute v. g. pascendi consistat. Non enim credi potest, quod iuri ac facultati suae non renunciauerit, qui cum*

gaudere poruisset emolumento, quod ipse nunc magno studio affectat, ab eodem tamen magno suo onere abstinuerit, cum quilibet praesumatur esse diligens in his, quae ad lucrum eius spectent *arg. l. 25. de probat. L. B. de Lyncker Resp. 82. n. 47. & seqq. & Cent. 14. dec. 1396.* vbi alias adhuc affert circumstantias. Cum igitur facile intermissio vsus per negligentiam, ex his & aliis coniecturis, colligi queat, proinde ad evitandas lites, & ne non vsus seruitutis amissionem post se trahat, cautelae loco probe obseruandum, vt literae reuerfales ab altero exigantur, quibus testetur, vsus omissionem, non nisi ex amicitia, familiaritate, absque praesudicio seruitutis, ad tempus fieri. Richter *dec. 98. n. 6. Müller ad Struu. Ex. 13. rh. 57. lit. I. in fin.* vel si illas impetrare non posset, protestationem, ante elapsum tempus, *Carpz. p. 2. Const. 30. def. 11. n. 11.* interponat, se non vtendo nolle renunciare seruituti, *Stryk. de non usu iur. quaes. c. 1. num. 16. & seqq.* quae protestatio ius intactum conseruat, & praescriptionem interrumpit. *Meu. p. 9. dec. 193. n. f. D. Bardil. de praescript. seruitur. rh. 13. in fin.* id quod in specie de Molend. bannar. adstruit Müller *de Molend. bann. c. fin. §. 1. & addit*, quod palridicis ius suum tuendi gratia in statione ista, qua molendinum ante positum fuerat, de more in fixis, ius molendini bannarii conseruat.

§. XI.

Tertio requiritur iustus & legitimus longi temporis lapsus, vt nimirum exinde tacita renunciatio & derelictio colligi & priuatio locum inuenire queat, *cap. 15. X. de priuileg.* *Stryk. de non usu iur. quaes. c. 3. n. 2.* qui enim in tam longo tempore prolixoque spatio suum ius minime consecutus est, sera poenitentia ad pristinam reuerti seruitutem desiderat, *sunt verba l. f. Cod. de seruit. Versteegen de seruit. praed. Diss. 3. n. 47. pag. 395.* neque iustam conquirendi causam habet, quia scire debet, seruiturum naturam esse,

esse, vt certis modis iure praescriptionis finiantur, ne inutilis v. g. sit proprietas, semper abscedente usufructu §. 1. *I. de usufr.* Manz. n. 96. ad tit. quibus mod. usufructus. Non vero solum usufructus *l. pen. §. 1. Cod. de usufruct. arg. l. f. Cod. de longi temp. praescript.* vbi generaliter omnes seruitutes longo tempore praescribi dicuntur. *Suruu. Ex. 12. th. 34.* ibique Müller *lit. 7. Castillo de usufruct. cap. 67.* Harpprecht *ad §. 3. num. 24. I. de usufruct.* Bachou. ad *Treutl. vol. 1. Disp. 16. th. 14. lit. H. Christin. vol. 2. dec. 176. num. 9.* Gratian. *Discept. forens. cap. 807. paternus, Lauterb. Disp. de usufruct. paterno th. 39.* Author *Theatr. Seru. tit. 12. §. 21. pag. 556.* siue maternus statutarius sit, B. Dn. D. Harpprecht, *in Disp. de Impedim. usufr. statut. mater. th. 38.* vbi plures allegat; sed etiam reliquae seruitutes semel constitutae, per longi temporis lapsum, hoc est, inter praesentes, in eadem prouincia, 10. inter absentes, 20. annis, omnino amittuntur, *l. pen. Cod. de seru. l. 4. §. 27. ibi: per longum tempus: de usurpat.* Manz. *de seru. P. V. & R. num. 75. ad tit. 7. Q. S. A.* Stryk *de non usu iur. quaes. c. 3. n. 6.* Author *Theatr. Seruit. tit. 4. §. 7.* An vero usufructus rei mobilis eodem tempore pereat? negant quidem *Vinn. num. 3.* Bachou. *num. 5.* Rittershus. & Harpprecht, *ad §. 3. num. 23. I. de usufruct. C. I. A. lib. 7. tit. 4. n. 8.* Castillo *de usufruct. cap. 67. n. 3. & 27.* Huberus *ad l. §. 11. de usufruct. Ioh. Voet. §. 6. quib. mod. usufruct. & triennium ex ea ratione sufficiens statuunt, quia res mobiles triennio vfucapiuntur, pr. l. de vfucap. & in l. pen. §. 1. Cod. de usufruct. eadem exceptio, quae dominum, rem suam vindicantem, excludit, etiam usufructuarium non vten-tem excludere dicitur. Sed receptor & verior est contraria opinio, quod usufructus, siue in rebus mobilibus, siue immobilibus, consistat, non vsu longi temporis extinguatur, cum non subiectum, sed ipse usufructus, qui vbiq; tanquam ius, pro re immobili, habetur, sit consideran-*

derandus, non attendenda re, siue mobilis sit, siue immobilis, & Imperator quoque Iustinianus in *l. pen. §. 1. Cod. de usufruct.* postquam egit de rebus mobilibus & immobilibus, non simpliciter dicat, quod omnis exceptio, quae excludit dominum, etiam excludat usufructuarium, sed tantum illa exceptio, quae excludit dominum absentem & praesentem. Quia vero haec distinctio praesentiae & absentiae, in praescriptione rerum mobilium non locum habet, ergo de illa ibidem non est sermo, adeoque haec ipsa lex contrarium euincit, & vult, in cuiusque rei usufructu obseruari praescriptionem rerum immobilium. Vti quoque ipse Imperator Iustinianus hanc legem ita in *l. pen. Cod. de seruitut.* explicat, & ibidem, generaliter & absque distinctione, inter res mobiles & immobiles, longum tempus praestituit & exigit. Frantz. *n. 4.* & Colleg. *π. Lauterbach. §. 6. quib. mod. usufruct.* Bachou. ad Treud. *vol. 1. Disp. 16. tit. 14. lit. H.* Wissenbach ad *l. §. 1. de usufruct.* Brunnemann ad *l. Cod. de usufruct.* Dn. D. Maier ad *l. pag. 424. & 425. de usufruct.* Stryk in *not. ad compend. Schüz voc. mobilis fol. 236.* Manz. *de seruitut. person. tit. 4. Q. 3. n. 79. quib. mod. usufruct.* Versteegen *de usufr. obs. 17. pag. 238.* Author *Theatr. Seruit. tit. 16. §. 12. pag. 726.* nouissime Gerard Nood in *oper. omn. lib. 2. c. 8. de usufr. pag. 617.* vbi dicit contrariam explicationem sibi nunquam placuisse.

§. XII.

Supra dicta tamen restringuntur ad seruitutes continuas & quotidianas, si nimirum alternis diebus, aut die vel nocte, vel alternis horis, vel vna etiam hora in die sunt constitutae, quod statuto longo tempore intereant, cum ita pro vna seruitute & pro quotidiana habeantur. Manz. *n. 78. & 79. Q. S. A. Versteegen de seruit. praed. Diss. 3. num. 48. pag. 395.* Quod si vero seruitus discontinua

tinua realis sit, focus enim est in usufructu, C. I. A. lib. 7. t. 4. n. 8. & 10. Hertius de praescript. Iur. per temp. inrevualla renascent. vol. 2. t. 3. s. 1. §. 12. pag. 322. l. 13. de usufr. leg. vid. cap. 2. s. 5. nec vltim quotidianum, sed ex forma constitutionis, interualla annorum & mensium, habeat, ita vt alternis annis vel mensibus, saltem illa seruitute vti liceat, prout Familia Baronum Immediatorum de Sperth Gammertingen & Neufra, & in specie possessores Des Bürcshoffs, in pagis Kettacker & Ithenhausen, iure pascuorum agnorum Lämmer-Waid, mit 400. Lämmern und einen Laith-Hammel, alternis mensibus gaudent, tunc tempus duplicatum requiritur, ita vt dominus seruitutis, licet praesens fuerit, tamen propter interuallum illud, quia vsus seruitutis aliquando longiori temporis interuallo, discernatur, in effectu pro absente habendus sit, & duplicitas temporis requiratur, quae intermissionem illam quasi supplet, & eo satis operatur, vt vsus continuus censeretur possit. l. 7. Q. S. A. l. f. Cod. de seruit. Franzk. n. 32. & segg. & Hahn ad Wesenb. n. 6. ad tit. Q. S. A. Verstege de seruit. praed. diff. 3. n. 48. pag. 395. Quomodo vero hoc tempus duplicandum sit, in eo Ddres iterum admodum discordes sunt. Alii 20. inter praesentes, & 40. annos, inter absentes, necessarios dicunt, vt Wesenb. n. 6. & Zasius ad tit. π. Q. S. A. Vinn. ad s. f. n. 6. l. de seruit. Martin. Pegius von Dienstbarkeiten lib. 1. cap. fin. Quae sententia etiam iure Bauarico recepta est, referente Manzio n. 82. ad tit. π. Q. S. A. Alii vero & quidem rectius asserunt, quod in solo praesente tempus 10. annorum ad 20. annos duplicetur, in absente vero tantundem temporis etiam sufficiat, neque 40. anni exigantur, cum tempus absentiae 20. annorum, iam sit a LL. duplicatum. Vti vero neque retorsio retorsionis, Berlich p. 5. Concl. 64. n. 45. Mauritius p. 1. c. 17. num. 13. Richter dec. 92. num. 19. neque fictio fictionis in iure licita, Barboza locupletat. lib. 6. cap. 13. ax. 2. B. Dn. D. Harpprecht.

in *confil. 84. num. 134. Et seqq.* neque seruitus seruitutis datur
l. 1. de usufruct. legat. l. 33. §. 1. de S. P. R. ibique Godofre-
 dus *lit. 2.* ita quoque nec duplicatio duplicacionis, ratione
 temporis absentiae, obtineri debet; cum insuper *l. f. Cod. de seruit.* generaliter 20. annos sufficientes pronunciet, ad
 praescriptionem hanc extinctiuam seruitutum, neque di-
 stinguat, inter casum praesentiae & absentiae, sicque indi-
 stincte exaudiri arg. *l. 8. de public. in rem act. Et l. 7. Q. S. A.* ex illa restringi debeat, quale nimirum tempus sit dupli-
 candum, Coepolla *de seruit. c. 24. num. 5. Frantz. num. 35. ad tit. π. Q. S. A.* ubi hanc sententiam vetiorem & com-
 muniter receptam nominat Hahn ad *Wes. ibidem C. I. A. lib. 8. t. 6. n. 6.* ubi communi DD. calculo comprobata senten-
 tia dicitur Srruu. *Ex. 13. rb. 57.* ibique Müller *lit. 8. Perez. in Cod. num. 29. de seruit. Manz. de seruit. praed. urb. Et rust. 2. 6. n. 83. Et seqq. Q. S. A. Brunnem. ad l. fin. n. 2. Cod. de seruit. Et l. 7. Q. S. A. Versteegen de seruit. praed. Diss. 3 n. 48. pag. 305. Sryk. in Vsf. Mod. §. 2. Q. S. A. Et in Diss. de non usu iur. quaes. c. 3. num. 25. D. Böhmer num. 7. & Huberus §. 4. ad tit. π. Q. S. A.* ibique D. Thomafius, Author *Theatr. Seru. tit. 4. §. 7.* ubi vetiorem in puncto iuris dicit sententiam. Et ita quoque corrigendum est Lauterb. Colleg. *§. 6. ad tit. Q. S. A.* cum quilibet Author, secundum allegata, hicque secundum Frantz. & Hahnii doctrinam sit explicandus. Barbosa *lœupl. l. 4. c. 43. ax. 3.* & in manuscripto Collegio de 40. annis nihil extet, insuper B. D. Lauterbach. *Ex. ad π. 18. concl. for. 20.* expresse huic sententiae adstipulerur. Licet autem de cetero triennio vel quinquennio usus sit concessus, & intermissio huius usus cum absentia concurrat, minime tamen, ultra 20. anni requiruntur, neque tempus ulterius duplicandum vel triplicandum, & sic porro, ob generalitatem *l. f. Cod. de seruit.* ubi quis pactus erat cum vicino suo, ut ei liceat in sylvam suam per agrum vicini, vno tantummodo die per

per quinquennium transire & nihilominus talis seruitus per non vsum 20. annorum penitus amissa dicitur, C.I.A. n. 7. Q. S. A. Frantz. ad π. num. 35. & Stryk. in V. M. §. 2. Q. S. A. Et de Act. for. inuest. f. 3. m. 2. ax. 1. num. 50. de praescript. action. Brunnem. ad L. 7. Q. S. A. In eo quoque concordēs sunt Ddres, quod tempore immemoriali seruitutes quidem absque dubio amittantur. Andr. Ockel. de praescript. immemor. c. 6. th. fin. Dn. de Lyncker c. 14. dec. 1396. sed tamen non praecise id requiratur, verum ad amittendam seruitutem discontinuam, hoc tempus duplicatum vtiq; sufficiat, Iacob. Thomingius dec. 54. num. 8. vbi ita Anno 1563. responsum refert. Paulus de Castro ad L. 7. Q. S. A. Hahn. de iur. pascendi th. 65. vbi videri potest. Molina de I. & I. tract. 2. Disp. 70. n. 10. Licet hodie in praxi, quoad acquisitionem seruitutum discontinuarum, immemorabile tempus exigatur, Meu. p. 9. dec. 164. Goswin. ab Esbach ad Carpzou. p. 2. C. 4. def. 8. B. D. Harpprecht Conf. 72. num. 181. Et 182. Et Conf. 90. num. 77. Author Theatr. Seru. tit. 2. §. 31. Et tit. 10. §. 37. Stryk. V. Mod. §. 6. de Seruit. quia fauore libertatis, & odio seruitutis & negligentis vti fundus facilius & citius liberatur a seruitute odiosa, quam vt seruitus inducatur, & quia insuper, per reductionem libertatis, & liberationem a seruitute, cui fauendum, minor laesio, per seruitutis amissionem infertur, proinde iuste breuior terminus admittitur Brunnem. ad L. fin. n. 12. Cod. de seruit. Stryk. de non usu iur. quaes. cap. 3. n. 7. Et de Act. for. inuest. sect. 3. membr. 2. ax. 1. num. 12. Author Theatr. Seru. tit. 4. §. 7. Neque in praescriptione 30. vel 40. annorum vlla duplicatio locum inuenit Coepolla de seruit. c. 24. num. 4. Versteegen de seruit. praed. Diff. 3. n. 48. p. 396.

§. XIII.

Hiscæ generaliter firmatis, iam specialiter inferunt Interpretēs, quod seruitus oues pascendi, licet sit discontinua, tamen non vtendo per longum tempus amittatur, Brunnem. *ad l. 2. num. 10. de via publ. & l. fin. Cod. de seruit.* Befold. *Conf. 15. num. 65. cum seqq. Manz. de seruit. P. V. & R. num. 76. & 77. Q. S. A. B. D. Lauterb. Ex. ad n. 18. concl. for. 19. & Colleg. n. §. 6. Q. S. A. Müller ad Struu. Ex. 43. th. 22. lit. i. Stryk in V. M. §. f. Q. S. A. & Disp. de non usu iur. quæf. c. 4. num. 18. & seqq. B. D. Harprecht in Conf. 72. num. 181. & 182. Andr. Ockel. de præscript. immemor. c. 6. th. 5. nisi ius pascendi ita concessum sit, vt alternis mensibus vel annis saltem pascere liceat, tunc enim duplicatum tempus necessarium est, Coepolla *de seruit. c. 24. num. 5. Müller ad Struu. Ex. 13. th. 57. lit. 7.* Idem statuunt de seruitute seu iure foenum in pratis suis collectum transportandi, per prata vicini, & similibus seruitutibus, per interualla annorum vel mensium competentibus, quod non vtendo & inter præsentēs & absentes 20. annis amittantur, Coepolla *de seruit. c. 24. num. 2. Lauterbach. Ex. 18. concl. Forens. 20. Müller ad Struu. Ex. 13. th. 57. lit. 8.* Ius quoque lignandi, quod ciuibus vel incolis in vicinis syluis, singulis mensibus & septimanis, vna die competit, 20. annos ad amissionem seruitutis, requirit, Coepolla *de Seruit. c. 14. num. 5. Zoel. §. 7. Q. S. A. Molina de I. & I. tr. 2. Disp. 70. n. fin. Befold. Conf. 15. n. 68. Lauterb. Ex. 18. c. for. 21. Müller ad Struu. Ex. 13. th. 57. lit. 8. Ioh. de Lugo de I. & I. Disp. 7. sect. 6. n. 79. vbi addit, quod initium præscriptionis seruit. vrbanaŕum ab eo demum die desumendum sit, quo per actum positium impedisti, ne aduersarius vteretur iure suo, in rusticis vero, vbi actus non requiritur, statim a tempore incipiat, quo aduersarius coepit iure suo non**

non vti. Secus esset si alterius diebus competeret, tunc enim ordinarium tempus sufficit, v. Author *theatr. Seru. tit. 11. §. 4.* Maez. n. 80. ad tit. Q. S. A. vbi dicit: quod iure Bavarico seruitus per singulas hebdomadas constituta, longo tempore amittatur. Similiter ius venandi, quatenus in alieno territorio, ad instar seruitutis, hodie competit, Pruckmann *vol. 2. Conf. 22 n. 16. 20. Et 21.* Meuius p. 3. dec. 95. num. 3. Knipschild *de nobilit. lib. 3. c. 5. n. 62. Et seqq.* Author *Theatr. Seru. tit. 12. §. 3.* longo tempore interit Gail. *lib. 2. obs. 60.* Müller ad Struu. *Ex. 43. rb. 22. lit. X.* Stryk. *de non usu iur. quaes. c. 3. num. 11. Et seqq.* nisi alterius annis vel mensibus, alteri ius venandi, ex pacto competat, tunc enim 20. anni semper requiruntur, vid. Noe Meurer in *Jagt- und Forst-Recht, pag. 109.* Stryk *dict. cap. 3. n. 26.* Müller ad Struu. *Ex. 13. rb. 57. lit. 6.* vbi tamen aliud dicendum esse, & longum tempus sufficiens statuunt, si quis ex libera voluntate certo saltem tempore, v. g. in der Schwein-Hag, oder in der Hirsch-Brunst, illo iure venandi utatur, cum ipsi alio & quocumque tempore etiam venari licitum sit, id quod iidem ita decisum extat apud Besold. in *Conf. 15. n. 66. Et 75. cum seqq.* vti quoque ius furnorum Stryk. *Disp. de iur. furnor. c. 4. num. 112. Et seqq.* & Molendini bannarii, priuato competens, ita extinguitur, Müller *de Molend. bannar. cap. fin. §. 1.* Myler ab Ehrenbach in *Metrolog. c. 19. num. 4.* vbi de torculari bannali agit. Imo Dn. Stryk. in *Disp. de non usu iuris quaesiti cap. fin. n. 19. Et 20.* id ad omnia similia iura extendere non dubitat. Interdum ex statuto & conuentione breuius tempus admittitur, Stryk. *de non usu iur. quaes. c. 3. num. 49. qui in cap. 4. num. 20.* id deinde non duplicandum esse adstruit. Vti quoque in possessoris nonnullis breuius tempus est praefinitum, l. 1. §. 2. de *imm. act. priv. l. vn. de fonte, l. 1. §. 9. de viu. l. 1. §. 4. 10. Et 19. de aqu. quorid.* Stryk. *c. 3. n. 28. Et seqq.* Interdum lon-

longius tempus requiritur & quidem centum anni ratio-
ne Ecclesiae & ciuitatis *per l. 56. de usufruct. l. 8. de usu-
fruct. leg. l. 23. Cod. de S. S. Eccl. Nou. 9 iuxta Myofin-
gerum ad §. 3. n. 6. l. de usufruct. Castillo de usufruct.
c. 67. n. 28. & seqq.* quamuis ex veriori sententia, alii la-
psum 40. annorum sufficientem dicant *autb. quas actio-
nes Cod. de SS. Eccl. Nou. m. c. 1. N. 131. c. 6. c. 8 x. de prae-
script. l. 1. Cod. ne rei dominic. Coepolla de seruit. c. 24 n. 7.
Schneidewin. ad §. fin. n. 29. l. de seruitut. Marz. de S. P.
V. & R. num. 86. ad tit. π. Q. S. A. confer. Bardili in
Disp. de seruit. praescript. rb. 44. num. 18.* argumento eo-
rum, quae DD. generaliter de praescriptione quadragena-
ria contra Ecclesiam, Molina de *l. & l. tract. 2. Disp. 71.
n. 3. & disp. 72. Richter d. 21. num. 49. B. Dn. D. Harp-
precht in Consil. 52. n. 74. & Resp. 57. num. 365. cum seqq.*
& contra ciuitatem docent Lauterbach. *in Disp. de variet.
temp. pag. 47. & Colleg. π. §. 41. de usurpat. & usucap. Lo-
faeus de iur. Vniuersit. p. 3. c. 17. num. 15. & seqq. Gos-
win. ab Esbach ad Carpzou. p. 2. c. 5. def. 5. num. 7. Stryk
de act. for. inuest. f. 3. m. 2. ax. 1. n. 6. de praescript. act. & f.
4. m. 5. pag. 422.* Et porto contra Principes vix alius quam
longissimi temporis, non vsus seruiturum admitti potest arg.
*l. f. Cod. de fund. patrim. tot. tit. Cod. ne rei domin. l. 4. de
praescript. 30. vel 40. ann. Myler in byparabol. c. 10. §. 16. n. 27.
Brunnem. cent. 5. dec. 80. Stryk. de non usu iur. quaes. c. fin.
n. 13 vbi, quoad regalia, tempus plane immemoriale exigit.*
In Saxonia, in usufructu rei mobilis & immobilis Richter
dec. 21. n. 54. Carpz. l. 1. Resp. 63. num. 3. & seqq. & reliquis
seruitutibus 31. anni 6. hebdom. & 3. dies requiruntur,
Carpzou. *dec. 288. num. 7. & seqq. Richter dec. 86. n. 2. Stryk
de non usu iur. quaes. c. 3. n. 27. Moribus vero Geldricis &
Hollandicis triens seculi absque duplicatione Romana ex-
igitur post plures Versteig. de usufruct. obs. 17. pag. 239. &
de Seruit. praed. Diff. 3. num. 47. & 48. fol. 395. & 396.*

§. XIV.

Hoc tempus etiam ignoranti currit, vt si quis ignorauerit, sibi seruitutem legatam esse, vtpote quae ignoranti absque vlla cessione aut traditione heredis acquiritur *l. f. de seruit. leg. §. 6. l. per quas person. cuique acquiritur Struu. ex. 13. th. 36* Lauterb. Colleg. §. 16 de vsufruct. & §. 10. de seruitur. Dn. D. Grafs in *Disp. de Iur. fontium th. 9. pag. 39.* vel seruitutes, emtis praediis deberi, reticente eas venditore. *l. 66. §. 1. de contr. emt. & vend.* tali enim casu nihilominus seruitus longo tempore perit, *per l. 19. §. 1. Q. S. A. l. 20. quibus mod. vsufruct. avg. l. 3. Cod. de praescript. 30. vel 40. ann. Coepolla de seruit. c. 24. num. 6. Struu. Ex. 13. th. 57.* Hahn. ad Wesenb. n. 5. & Lauterb. in Colleg. n. §. 6. ad tit. *Q. S. A. Manz. de seru. P. V. & R. tit. 6. n. 40. Q. S. A. Stryk. de non vsu iur. quaes. c. 3. n. 6. Ioh. Verftegen. de seruit. praed. Diss. 3. num. 47. pag. 394.* Author *medit. patris Caesar. Suecic. pag. 669.* ita vt propterea probatio scientiae & patientiae aduersarii non necessaria sit, bene ita docente Mascardo *de probat. vol. 3. concl. 1221. n. 58. 59.* & Befoldo *Consil. 15. num. 80.* Quamuis nonnulli, ob ignorantiam, ex clausula generali, restitutionem concedant Coepolla *de seruit. cap. 24. num. 6. Pegius de seruit. lib. 1. c. fin. Zasius n. 6 ad tit. Q. S. A. Manz. de S. P. V. & R. n. 107. Q. S. A. de qua vexatissima quaestione, an ob ignorantiam, de Iur. Ciu. vel moribus nostris, restitutio in integrum datur, legi possunt late tradita apud Lauterbach. in Colleg. n. §. 19. ex quibus caus. maior. §. 35. de vsucap. & §. 26. de re iudic. Stryk. in P. M. §. 8. ex quib. caus. mai. B Dn. D. Harpprecht. in Conf. 65. num. 307. Conf. 70. n. 323. & Conf. 99. num. 83. ibique cum multis seqq.* Sic quoque tempus negligentiae, quo non vsus est praecedens dominus, cui debetur seruitus, recte imputatur sequenti & successori *per l. 18. §. 1. Q. S. A. Struu. ex. 13. th. 57. ibique Müller lit. i. Author thearr. seruit. tit. 4. §. 7. Id quod in praescript. seruitutum rusticarum,*

rum, vbi simplex cessatio & solus non vsus sufficit, omnes concedunt, quia non vti, non est personale quid, sed eius effectus, vti que ad praedium spectat, at in vrbanis seruitutibus, vbi libertas simul vsucapienda est, praescriptionem a domino praedii seruiantis ex integro incipiendam esse, nec tempus successori prodesse asserunt per *l. 32. ff. 1. de S. P. V.* quia vsucapio libertatis v. gr. altior aedificatio & vsus, tanquam res facti personalis, de persona ad personam non transeat, neque si antecessor altius aedificauerit, successor aedificasse dici potest, neque successor illo tempore vsus videri potest, quo suus author vsus est, C. I. A. *lib. 8. t. 6. num 8. & 10.* Wissenb. *ad π. p. 1. D. 20. tb. 27.* Manz. *de S. P. V. & R. n. 107. & seqq. ad tit. π. Q. S. A.* Ioh. Verteg. *de seruit. praed. Diss. 3 n. 57. pag. 398.* Huberus *ad π. § 7. Q. S. A.* vbi tamen addit, si quis sub dispositione in §. 7. *l. de vsucap. & l. vn. Cod. de vsucap. transform.* ibique fundata coniunctione temporum, etiam hanc speciem vsucapionis, etsi impropriae, comprehensam esse contendat, se non habere quod opponere velit, vti quoque Ioh. Voet. *ad π. §. 8. Q. S. A.* conciliationem horum textuum, in temporis diuersitate, quaerit, & quod Author *d. l. 32.* Iulianus, cum ante Imperator. Seuerum & Antonium, sub Hadriano floruerit, temporum continuationem, postea demum Imp. Seueri & Antonini constitutione introductam, ibi ponere non potuerit, vti Paullus autor *l. 18.* qui Seuero demum & Antonio Caracalla celebris fuit: videantur Manz. *diēt. l. n. 102.* & D. Thomasius in not. ad Huberum §. 7. *Q. S. A.* qui *l. 32. §. 1. de S. P. V.* de casu, vbi ille, qui libertatem vsucapere coepit, contra suam voluntatem, possidere postea desit, explicant, hincque, propter interruptam possessionem, nouum possessorem, accessione temporis, vti non posse, sed vsucapionem, ex integro, incipere debere statuunt.

§. XV.

Quod si igitur haec tria hactenus exposita requisita concurrunt, tunc in rusticis seruitutibus sola cessatio, & solus non vsus ad extinctionem sufficit, licet praescribens libertatem praedii, nihil faciat, neque vllam prohibitionem vel admonitionem interponat L. B. de Lyncker *Resp.* 65. *num.* 87. *Et num.* 92. *Et seqq.* *Et vol.* 2. *Resp.* 16. *n. u.* *Et seqq.* Cum enim seruitutum rusticarum natura in actuali exercitio eundi, agendi, vehendi, pascendi, aquam hauriendi &c. consistat. Hisce sane actibus amissis, & concurrente propria indigentia, negligentia satis aperte arguitur Plebst. ad I. P. W. *p. 2. tb.* 28. Manz. *de seruit. P. V. Et R. n.* 87. & Huberus *π. §. 6. ad rit. Q. S. A. Earthius de iur. pascend. cap. 4. §. 1.* Econtra IV. ratione seruitutum vrbanaarum, non sufficit sola negligentia non vventis, domini praedii dominantis, sed insuper actus positivus, seruituti directo contrarius, & qui vsum seruitutis impedit, v. g. obturatio, demolitio, domini praedii seruientis requiritur, vt ita alter, qui seruitutem debet, libertatem suarum aedium contestetur sicque Dominus praedii dominantis priuetur quasi possessione seruitutis, & dominus praedii seruientis constitutur in quasi possessione actus praescribendi libertatem per l. 6. de S. P. V. ibique Brunnem. *Zoef. num.* 8. & Lauterb. *π. §. 5. ad rit. Q. S. A. Brunnem. L. pen. num.* 6. *Cod. de seruit.* Carpz. *p. 2. dec.* 288. Dn. D. Maier *ad l. pag. 412. de seruit.* Stryk *in diss. de non usu iur. quaes. c. 2. n. 55. Et c. 3. n. 8. Et 9. nec non de act. for. inuest. f. 3. m. 2. ax. 1. num.* 17. Manz. *n. 7. 8. Et seqq. ad rit. π. Q. S. A. Wissenb. ad π. p. 1. D. D. 20. tb.* 26. Ioh. Versteeg. *de seru. praed. Diss.* 3. *n. 23. Et 49. pag.* 396. *Et 397.* Author *theatr. seruit. rit. 4. §. 8.* L. B. de Lyncker *vol. 2. Resp.* 16. *num.* 6. *Et seqq.* vid. tamen D. Thomasius *in Diss. de seru. stillicidii §. 22. Et seqq.* Nam si v. g. aedes Titii, aedibus Caji seruitutem tigni-immitendi debeant, licet signum non sit immissum in aedes Titii, sed exemptum per 10. vel 20. annos, tamen ser-

G

uitu-

uitem Caius non amittit, modo foramen maneat, quod si tamen Titius aliquid noui faciat, contra seruitutem, & foramen obturet, ita vt, ne vestigia quidem seruitutis superint, tunc utique haec seruitus, si ita constituto tempore foramen obturatum habuit, est praescripta, *l. 6. l. 32. §. 1. de S. P. V. l. 18. §. fin. Q. S. A. l. 4. §. fin. de vsu. pat. Frantz. num. 36. Hahn ad Wesenb. num. 6. & Böhmner num. 5. ad tit. Q. S. A. Struu. Ex. 13. tb. 58.* vel si aedes alicuius seruitutem alius non tollendi debeant, ne luminum officiat, & dominus praedii dominantis, per statutum tempus non aedificauerit, vel fenestras praefixas & oclusas habuerit, tunc quamdiu dominus praedii seruientis, nihil noui, contra naturam huius seruitutis fecerit, neque aedificium alius sublarum sed depressum habuerit, retinetur sane seruitus, & per contra aedificationem & actum directo seruituti contrarium, non arborem *l. 7. de S. P. V. Brunnem. l. pen. num. 6. Cod. de seruitut. Author theatr. seruit. tit. 4. §. 8. Ioh. Voet. §. 11. & Manz. de S. P. V. & R. num. 95. ad tit. π. Q. S. A.* sed v. g. si alius sublarum aedificium habet, demum amittitur *l. 4. §. 27. de vsurp. l. 6. de S. P. V. Coepolla de seruit. c. 24. num. 6. Vinn. ad §. fin. n. 6. l. de seruit. Perez. n. 30. Cod. de seruit. Manz. de S. P. V. & R. num. 93. & seqq. Huberus §. 6. & Ioh. Voet. §. 11. ad tit. π. Q. S. A.*

§. XVI.

Ratio differentiae non tam quaerenda est cum Corasio *ad l. 14. n. 43. de seruit.* in nobilitate praediorum vrbano- rum, & quia Reipublicae interest, ne publicus aspectus deformatur *l. 2. §. 17. & l. fin. ne quid in loc. publ. l. 2. Cod. de aedif. priu. l. 20. §. 10. de N. O. N.* cum Reipubl. aequae, si non magis, intersit seruitutes rusticas, fructuum causa comparatas, conseruare, & agrorum fere potior cura, quam aedificiorum maxime vilium sit habenda, nec non

non raro per seruitutes urbanas, v. g. altius non tollendi, deformitas inducatur Harpprecht. *ad §. 4. num. 35. cum seqq. I. de seruitut.* Manz. *num. 88.* & Huberus *§. 6. ad tit. Q. S. A.* vid. omnino Carpzou. *dec. 288. num. 13. & 14.* Sed potius quia rusticae seruitutes non consistunt nisi in solo exercitio & factio eius, cui debentur, quo cessante, statim ponitur non vsus, ad amittendam tempore seruitutem sufficiens. Cum e contra urbanae seruitutes nihil exercitii habeant & in sola patientia eius, qui debet, se fundent, hinc praeter non vsum aliquo factio opus est, quod argumentum sit interruptae patientiae, alias sane quamdiu aedificia seruituti adaptata sunt, & ille, qui seruit, ad libertatem rei suae vsurpandam, nihil contra seruitutem in suo molitur, recte retinetur seruitus, Zoef. *num. 8.* & Frantz. *n. 37. ad tit. π. Q. S. A. Vinn. ad §. f. I. de seruit. Brunnem. ad l. 6. n. f. de S. P. V.* vbi addit, quod seruitute urbana vti, v. gr. tignum immittere, aliquando non expedit, sed non vti seruitute rustica, vix alii causae, quam negligentiae, adscribi possit, Versteeg. *de seruit. praed. Diss. 3. num. 50. pag. 397.* Perez. *n. 30. Cod. de seruit. Author ibeatr. seruit. tit. 4. §. 8.* Stryk *de non vsu iur. quaes. c. 2. num. 34. cum seqq. & c. 3. num. 9.* hanc porro adiungens rationem, quod per factum & prohibitionem ex parte domini praedii seruiantis, libertas, meam rem pro lubitu tractandi, mihi demum in seruitutibus adimatur, quia vsus earum in fundo proprio incipiat & effectum tantum ad fundum alienum extendat, cum e contra seruitutum rusticarum vsus totus in fundo alieno se exerat, hincque, ex solo non vsu, renunciatio libertatis inducatur, Huberus *§. 6. ad tit. π. Q. S. A.* qui seruitutes urbanas, quae in non faciendo consistunt, vt altius non tollendi, luminibus non offiendi per rerum naturam, non nisi, per factum, aboleri posse, dicit, vt pote quod vnice contrarium est non vsui; quoad seruitutes vero urbanas acquiritas, & in pa-

tiendo vicini factio, consistentes, v. g. oneris ferendi, tigni immittendi, stillicidii aut fluminis recipiendi, hanc vltiorem rationem reddit, quod in seruiente praedio vel super illud indicium vestigiumque seruitutis, & dispositio semper ad actum parata maneat, quibus abolendis factio contrario opus sit. Et licet ex hisce abunde pateat, quam multas & varias rationes Interpretes Iuris afferant, adeo vt Harpprecht. *ad §. 4. num. 38. I. de seruit. ad l. 20. d. LL.* confugere non dubitet. non male tamen hic differit Carpz. *dec. 288. n. 19. & seqq.* quod certe non multum referat, exactam huius discriminis rationem nosse, cum sufficiat, de ipso discrimine & diuersitate seruitutum vrbanaarum & rusticarum, indubitato constare. Vti quoque in *l. 13. Cod. de seruit. rusticae & vrbanae seruitutes saltem ratione temporis, non ratione modi praescriptionis, aequiparantur Eckolt §. 2. ad tit. π. Q. S. A. Author ib. seruit. tit. 4. §. 8.*

§. XVII.

An vero ad hanc praescriptionem seruitutum extintiuam, opus sit bona fide & iusto titulo, & vt v. gr. alius rem vsufructuariam, tanquam suam, & ab vsufructu liberam, iusto titulo & bona fide, per longi temporis spatium, possideat, est quaestio non minimi praeiudicii? Sane tituli necessitatem communiter Ddres negant, cum ad praescribendam libertatem & extinguendam seruitutem Imperatores & ICTi nullibi titulum, sed nihil aliud, quam non vsum voluntarium exigant in *§. 3. I. de vsufr. l. 25. quib. mod. vsufruct. l. 16. Cod. de vsufr. l. pen. Cod. de seruit. sine lege vero loqui erubescendum sit, Nou. 18. c. 5.* neque requisita pro lubitu ita fingi possint. Et si seruus qui bona fide in possessione libertatis, longo tempore, sine interpellatione, moratus, tutus est, per *l. 2. Cod. de longi temp. praescript. quae pro libert. ibique Brunnem. Meuius p. 1. d. 9. num. 6. Andr. Ockel de praescript. immemor.*

memor. c. 2. *ib.* 16. quidni multo magis hoc in praescrip-
 tione libertatis praediorum, erit affirmandum *arg. l.*
32. ad L. Aquil. Quamuis autem de cetero, ad
 acquisitionem seruitutum, de iuris veritate titulus sit ne-
 cessarius *l. 24. Cod. de R. V. l. 27. de vsurp. l. 31. de ac-*
quir. rer. dom. l. 2. Cod. de seruit. l. f. Cod. de praeser. long.
temp. Lauterbach. Colleg. π. §. 14. de seruitut. Dn. D. Grafs
in Disp. de iur. fonz. §. 9. multo tamen fauorabilior est praes-
 criptio aduersus seruitutem, quam seruitutis, aduersus li-
 bertatem *arg. l. 44. de O. & A. l. 122. de R. I.* Hincque
 contra seruitutem & pro rei libertate omnis militat praes-
 sumtio & argumenta pro libertate semper praeferrri debent
 B. Dn. D. Harpprecht *in Conf. 72. num. 71. & 82.* Ex quibus
 & aliis rationibus recte titulum necessarium non esse affir-
 mant Harppr. *ad §. 3. num. 28. & seqq. l. de vsufruct.* Besold.
*Conf. 15. num. 29. Bachou. ad Tr. vol. 1. Disp. 17. *ib.* 17. lit.*
B. Molina de I. & I. tract. 2. Disp. 70. num. 9. late Manz.
de seruit. person. num. 88. & seqq. ad rit. quib. mod. vsufruct.
& de seruit. P. V. & R. tit. 6. n. 106. & 107. ad rit. π. Q. S.
A. Author theatr. seruit. tit. 16. §. 23. pag. 727. Et si de
 longissimi temporis praescript. quaeratur, tunc plane nul-
 lum dubium est, quin haec seruitutum praescriptio extincti-
 ua, absque titulo, procedat *arg. l. 8. §. 1. Cod. de praescrip.*
30. Manz. de seru. pers. num. 79. quib. mod. vsufr. Author
theatr. seruit. tit. 16. §. 13. pag. 727. Ioh. Voet. ad §. 9. de di-
uers. & tempor. praescrip. vbi quoque bonam fidem in
 praescript. 30. annor. nominatim excludit. Singulariter qui-
 dem Castillo *de vsufruct. cap. 67. num. 9. 19. & 21.* titulum
 & bonam fidem in vrbana & rustica seruitute per *l. pen. §.*
1. Cod. de vsufruct. requirit, quia ibidem Imperator, non
 nisi talem exceptionem contra vsufructuarium admittit, quae
 etiam si dominium, cuius pars est vsufructus *l. 4. de vsu-*
fruct. vindicaret, posset eum vel praesentem vel absentem
 excludere; in qua vsucapione titulo & bona fide absque
 dubio

dubio opus est *l. f. Cod. de praescript. long. temp.* Attamen totus contextus ostendit, quod ibidem, non nisi temporis respectu, inter amissionem, quae per non usum fit, & exceptionem, quae domini vindicationem excludit, aequiparatio fiat; ita, ut nihil aliud exinde euinci queat, quam ut sicuti domini vindicationi non nisi 10. vel 20. ann. exceptio opponi queat, ita & ususfructus minoris temporis spatio, non utendo, non amittatur, *arg. l. 13. Cod. de seru. vbi Imperator Iustinianus eodem prorsus modo ususfructum & seruitutes reales non utendo amitti dicit, cum tamen via, iter aquaeductus &c. sola negligentia non utentis, nec, villo interueniente facto, pereant l. 35. de S. P. R. l. 19. §. 1. Q. S. A. Harpprecht ad §. 3. num. 31. I. de usufruct. Manz. de seruit. num. 95. quib. mod. usufr.*

§. XVIII.

De bona fide an & quatenus sit necessaria, maior est disputatio inter Doctores, communis sententia distinguit inter seruitutes rusticas & urbanas, ita ut, in hisce bona fides, propter factum in libertate praescribenda, insuper exigatur, non vero in rusticis seruitutibus, cum hic sola negligentia non utentis sufficiat, hincque *l. 4. §. 27. de usurpar. & usucap.* saltem de seruiture rustica concepta sit. *Coeppolla de seruit. c. 24. num. 4. Zoef. num. 9. ad tit. π. Q. S. A. Molina de l. & l. rr. 2. disp. 66. concl. 4. & 5. num. 9. & 10. Laymann. theolog. moralis lib. 3. rr. 1. c. 9. n. 7. Lugo de l. l. disp. 7. sect. 4. num. 51. 52. & 53.* asserens, quod in praescriptione, vbi solus non usus sufficit, non adfit mala fides, quia talis nihil agit, contra conscientiam, nec aliquid facit, contra ius alterius, sed saltem finit, alterum non vti iure suo, quem quidem non tenetur certiore facere de iure suo, imo, quod bona fides adfit, quia b. f. & bona conscientia finit alterum non vti iure suo & credit, licite se posse vti libertate illa *Manz. de seruit. P. V. & R. num.*

109. ad tit. Q. S. A. Ioh. Voet. §. 11. quem seruit. amitt. & §. 10. ad tit. π. de usurpat. & vsucap. prout etiam hanc sententiam probabilem dicunt Bachou. ad Tr. vol. 1. Disp. 17. hb. 17. lit. B. & Frantz. n. 38. ad tit. Q. S. A. nisi obtaret, quod cum huiusmodi praescriptiones contra vicinum inchoentur, illius scientia aut patientia, quae loco bonae fidei est, semper concurrere videatur. Alii vero vt Harpprecht ad §. 3. num. 29. & seqq. I. de usufruct. quoad vsum fructum, & generaliter Petrus Gilken de vsucap. p. 2. m. 2. c. 3. n. 25. & seqq. & Stryk. de non usu iur. quaes. c. 3. num. 46. de iure Civili bonam fidem indistincte excludunt & quidem (1.) per l. 4. §. 27. de usurpat. & vsucap. vbi in casu si quis alterum vi, a seruitute viae, depulerit, nihilominus statuitur, viam per longum tempus non vrendo amissam esse, & per l. 9. §. 1. l. 10. de vi ac vi arm. vbi Paulus docet quod si usufructuarius a domino proprietatis de praedii usufruct. possessione vi deiectus sit, & ob id tempore, per leges definito frui cessauerit, usufructus ea ratione finitus dicendus sit, Ioh. Voet. ad tit. π. §. 11. Q. S. A. & §. 10. de usurpat. quales violenti deiectores tamen sine dubio in mala haerent fide. Hisce textibus addunt has rationes, quod (2) omnia iura quae loquuntur de bona fide in materia seruitutum, agant de praescriptione odiosa acquisitiua seruitutis, non de praescriptione libertatis, vtpote quae fauorabilis est, quia hoc modo res ad pristinam suam naturam & veterem libertatem reducatur. Deut. 15. l. 2. ibi: fauor enim libertatis debitus & salubris iam pridem ratio suavit Cod. de longi temp. praescript. quae pro libertate. Et (3) quod nullus textus in hac materia proflans, vt §. 3. I. de usufruct. l. 12. §. 2. l. 38. de usufruct. l. 20. l. 25. l. 29. quib. mod. usufruct. l. 7. l. 10. §. 1. l. 18. Q. S. A. l. pen. §. 1. Cod. de usufr. l. pen. Cod. de seruit. de longa possessione ab alio bona fide & iusto titulo, continuata aliquid adiciat, sed simpliciter asse-

asserant, quod seruitutes non vtendo per modum, & tempus expirent, nec praeterea vllibi quicquam, vel bonam fidem, exigant. Vti quoque (4.) ad praescriptionem actionum bona fides de iure Civili non est necessaria per *l. 1. §. 1. Cod. de annali Except. l. 3. l. 4. l. 7. L. 8. §. 1. Cod. de praescript. 30. vel 40. ann. cap. 15. caus. 16. q. 3.* sed solus lapsus temporis, cum negligentia coniunctus, sufficiat, cum reus nihil possideat. Ernest. Cothmann. *vol. 2. Resp. 63. Meu. p. 7. dec. 173. & p. 8. d. 15. Stryk. de act. fov. inuest. sect. 3. m. 1. ax. 6. Andr. Ockel. de praescript. immemor. c. 8. zb. 9.* In specie (5.) huic distinctioni inter seruitutem vrbanam & rusticam acriter se opposuit Ioh. Corafius *ad l. 14. num. 44. cum seqq. de seruit. pag. 516.* ex eo quod minime concludatur, requiritur factum in praescriptione seruitutum vrbanarum: ergo quoque bona fides est necessaria: cum tamen, nihil quicquam factum, cum bona fide, commune habeat. Et insuper quod (6.) ratio in *l. 4. §. 27. de vsurp.* expressa, aequae in seruitute rustica, ac vrbana, obtineri possit arg. *l. 32. ad l. Aquil.* neque se fundet in facto, sed in illa ratione quod ius in corporale non intelligatur possideri, nec de via quis mero iure detrudatur, hinc etiam (7.) *l. pen. Cod. de seruit.* de usufructu & reliquis seruitutibus, sine vlla distinctione inter seruitutes rusticas & vrbanas, generaliter loquatur, nec bonam fidem vllibi exigat, sed solo non vsu contenta sit, vti omnes reliquae Leges. Imo quod in seruitutibus praed. vrbanae factum necessarium, exinde (8.) potius sequi videtur, si dominus praedii vrbani dominantis huius facti, propter vicinitatem, notitiam habere possit vel debeat & nihilominus longo tempore taceat, quod dominus praedii vrbani seruiantis in ista eaque maiori fide ac credulitate constituatur, dominum praedii dominantis iuri suo renuntiare & sponte cedere velle, ita vt propterea praescriptio in seruitutibus vrbanis, si non maiori, tamen pari iure, vt in seruitutibus rusticis, obtinere debeat, & in

in vtroque casu, dominus, quod sua culpa & voluntaria alienatione sentit, damnum, non sentire videatur *l. 203. de R. Iur. & scienti volenti non fiat iniuria, cap. scienti de Reg. Iur. in 6to. l. 1. §. 5. de in iur.* Neque (9.) obstat *l. 1. & 2. Cod. de longi temp. praescript. quae pro libertate,* cum de praescriptione libertatis personae agat, in qua singulariter, summa ratione, hoc constitutum. Nam si bona fides non esset in ea necessaria, possent serui omnes, se subrahendo, potestate dominica priuare, Corasius *ad l. 14. num. 41. de seruit.* Vti (10.) *l. 1. Cod. de seruit. vel secundum Corasium d. l. n. 46. de praescriptione seruitutum* acquisitiua exaudiri debet, vel iuxta Bachou. *ad Tr. vol. 1. D. 17. 2b. 17. lit. β.* non sequitur non oportet adesse factum, vi nec clam nec precario, ergo oportet adesse bona fides, quia quis v. gr. aedes sublatas habere potest, vt sciat se debere seruitutem altius non tollendi, vt tamen nec vi nec clam nec precario aedificauerit. Cum enim in seruitute & libertate praescribenda, scientia & patientia vicini, qui propter vicinitatem ignorantiam praetendere non potest, totum facere videatur, consequenter nec titulo, nec bona fide, cuius loco scientia est, fuerit opus. Vel denique secundum Brunnemannum *ad d. l. 1.* hunc casum continet, vbi quis, contra seruitutem altius non tollendi praescriptam, altius aedificauerit, qui condemnandus est, modo nec vi nec clam nec precario aedes possideat, cum vitiosa possessio faciat, vt nec tacite per praescriptionem seruitutem constituere possit.

§. XIX.

Cum vero, quoad bonam fidem, in praescriptionibus, hodie non lus ciuile, sed lus Canonicum obseruetur, quod semper vbique bonam fidem exigit per *c. 2. 15. 17. & fin. X. de praescript. c. 2. de R. I. in 6to* & in seruitutum praes-

H

praescriptione acquisitiva absque dubio b. f. necessaria sit, Dr. Bardili in *Disp. de seruitut. praescript. ib.* 22. proinde de Iure Canonico, in praxi hastenus recepto, tam in seruitutum vrbicularum, quam rusticarum praescriptione extinctiua, bonam fidem requirunt, Struu. *Ex. 13. ib.* 57. Brunnem. *ad l. 4. num. 16. de vsucap.* Manz *de seruit. person. tit. 2. n. 52. quib. mod. vsufruct.* Castillo *de vsufruct. cap. 67. num. 19. Et seqq.* Sed etiam in hoc rectius dissentire videtur Dn. Stryk, in *Disp. de non vsu iur. quaes. c. 3. num. 64. Et seqq.* & moribus quoque hodiernis, si quis seruitute seu iure pascendi & venandi per 10. annos in alieno vsus non sit, illam seruitutem amissam dicit, cum talia iura alteri sint oneri, & libertati hic fauendum, in cuius fauorem is, qui tanto tempore non vtitur, remissif se ius suum videtur. Et licet alter, propter scientiam, in mala fide haerere videatur, redit tamen hic res ad pristinum dominum & ad pristinam libertatem, hicque reuera alteri nihil aufertur. Neque proprie aliquid possidetur. *Conferatur omnino* Conring. *de finibus Imper. lib. 2. c. 19. §. 13. pag. m. 229.* D. Thomasius in *Iurisprudencia diuina l. 2. cap. 10. §. 201. ibique in not. Et in Fundam. Iur. natur. ibi adiect. emendat. ad l. 2 c. 10. §. 14 pag. 168.* Lüder. Mencken. in *Vol. Disp. an requiratur b. fid. in praescript. act. personal. ib. n. Et seqq.* Huic sententiae, nisi fallimur, itidem plurimi ex supra laudatis Ddibus, quoad vsumfructum & seruitutes reales rusticas, adstipulantur, add. Besold. *Conf. 15. num. 79.* cum Ius Canonicum correctorium, b. fid. exigens, ad illas saltem praescriptiones, quae ex possessione praescribentis causantur, & vbi factum aliquod praescribentis interuenit, restringunt; illas vero, quae ex negligentia non videntur procedunt, ob malam fidem, non improbatas esse asserant, Loef. *num. 9. ad tit. π. Q. S. A. Manz. de seruit. P. V. Et R. num.*

104. Q. S. A. Author *theatr. serui. tit. 5. §. 27. pag. 156.* L. B. de Lyacker *Resp. 65. num. 58.* Conferantur *duae Dispur. D. Cocceji de finibus bonae fidei in praescript. de iure Canonico.* Sin porro in genere *l. 18. §. 1. l. 21. §. 1. de probat. cap. 47. de R. I. in 6to l. 51. pro socio l. pen. Cod. de Euit.* Vinn. *ad §. 35. l. de rev. diuis. Struu. ex. 43. tb. 13.* Mascard. *de probat. concl. 224. & in addit. & in praescribendis quoque seruitutibus bona fides in dubio praesumenda, ex mente Mascardi de probat. concl. 1221. num. 19. & Befoldi Conf. 273. num. 15. & 16.* quamvis in praescriptione seruitutum acquisitiua absque titulo diuersum extet apud B. Dn. D. Harpprecht *in Conf. 30. num. 174.* Goswin. ab Esbach *ad Carpz. p. 2. C. 3. def. 6. num. 3. & def. 8. num. 5.* Bardili *de praescript. seruit. tb. 23.* vel ad minimum tamen cum agitur de praescribenda libertate, pro bonae fidei existentia coniecturandum, quia praescribens habet iuris praesumptionem pro se, debuit enim credere, rem esse talem, qualis naturaliter esse debet, & sic liberam. Mascard. *de probat. Concl. 1221. num. 32. & 33. vbi num. 34. nullam differentiam inter seruitutes rusticas & urbanas admittit arg. l. 32. ad l. Aquil. Befold. Conf. 15. num. 78.* vbi de communi testantur. Et scientia, cum patientia domini coniuncta, quae in dubio, ob vicinitatem, Barbosa locuplet. *lib. 19. cap. 15. ax. 2. B. Dn. D. Harpprecht. Confil. 36. num. 86.* maxime in re quotidie domini oculis exposita. Bardili *in Disp. de seruitut. praescript. §. 17.* praesumitur. Author. *Theatr. seruit. tit. 10. §. 18.* bonam fidem ventis factis quoque probet ex Casparo Schifordegk. *ad Anton. Fabr. lib. 1. tr. 6. q. 4.* D. Bardili *in Disp. de seruit. praescript. tb. 23. num. 11.* ita vt propterea quoque Bachou. quem sequitur Franz. in loco supra allegato, non improbabilem Corasii opinionem pronunciet. Quid obstat? quo minus, ob hanc ita concurrentem scientiam & pa-

tientiam domini, indeque praesumptam bonam fidem, eo citius hanc praescriptionem admittamus, & tacitam cessionem, derelictionem & abdicacionem seruitutis competentis colligamus. Molina *de I. & I. Disp. 66. num. 9.* add. L. B. de Lyncker *in Resp. 16. num. 8.* vbi itidem in praescriptione libertatis aduersus seruitutem bonam fidem non requirit, Andr. Ockel *de praescript. immemor. c. 8. 1b. 9.* Et ita in seruitutis oues pascendi praescriptione extinctiua, quod nihil amplius, quam solus non vsus per longum tempus continuatus requiratur, & ad summum porro hoc, vt ille, cui seruitus pascendi competit, interea temporis pascuis opus habuerit, de cetero vero neque bona fides, neque titulus, necessarius sit, Inclyta Facultas Iuridica Tubingensis, ex doctrina *Molin. Weizeneg. Zoesii Covasii & Manzii in cap. 1. §. 5.* allegata causa A. 1709. respondit & Inclytum Supremum Dicafterium Würtembergicum sententiam prioris Instantiae a Magistratu Stuttgartiano d. 2. Sept. A. 1709. latam, in appellatorio d. 22. Sept. 1711. confirmavit, *Conferatur Rauchbahr p. 2. q. Iur. Ciuil. & Saxonie. fin. num. 17. & seqq.* B. Dn. D. Frommann. *in Disp. de Apochis §. 45.* vbi itidem dispositionem Iuris Iustiniani, circa exceptionis non numeratae pecuniae, aduersus apochas, praescriptionem 30. dierum, moribus nostris non abrogatam, neque bonam fidem necessariam esse, ob fauorem liberationis, afferunt.

CAP. IV.

SVMMARIA.

- §. 1. Formam exhibet & an Seruitus hoc modo ipso iure, & actio realis quo tempore extinguatur? §. 2. Quid iuris, si plures seruitutes quis habuerit? §. 3. & an plus viendo noua constituatur seruitus?
§. 4.

SERVITVTVM EXTINCTIVA. 61

§. 4. Interdum regressus datur contra negligentes, ob amissionem.
 §. 5. Contraria & inter illa, dolum malum, & actionem Paulianam refert.

§. I.

Formalis ratio nostrae praescriptionis ex superioribus factis patet, & consistit in extinctione seruitutis constitutae, per non usum longi temporis. Et hinc differt a seruitutum praescriptione acquisitiua, vbi per longi temporis possessionem, seruitus nondum constituta acquiritur, B Bardili in *Disp. de seruitut. praescript. hb. 39.* & b. f. iustus titulus, & in discontinuis seruitutibus, hodie immemorabile tempus exigitur vid. c. 3. §. 12. & 17. cum seqq. Nec non ab aliis modis extinguendi seruitutem, de quibus in titulis, quibus mod. *vsusfruct. Q. S. A.* passim agitur. vel denique, si alia iura, per non usum, amittuntur. Effectus vero huius praescriptionis seruitutum extinctivae in eo consistit, vt dominus praedii dominantis seruitutem sibi & suo praedio debitam amittat, & dominus praedii seruitutis iterum acquirat libertatem l. 16. ibi: *libertate enim huius patris seruitutis fruitur Q. S. A. l. 40. f. ibi: qui libertatem praestat sublata seruitur. de vsucap. §. 1. 10. Cod. seruit.* & quidem, si vsusfructus ita finitus: tunc ad suam reuertitur proprietatem, & proprietarius plenum consequitur dominium, per consolidationem §. f. 1. de *vsusfruct. l. 3. §. 2. de vsusfruct. l. pen. §. 1. Cod. ibid.* Castillo de *vsusfruct. cap. 75. & 76. loh. Voet. §. f. ad rit. 7. Quib. mod. vsusfruct. Author theatr. seruit. tit. 16. §. 20. pag. 732. Marz. de seruit. personal. num. 94. quib. mod. vsusfruct. amitt.* nisi quod in casu, si vni vsusfructus & alteri vsus relictus esset, tunc vsus amissus non redeat ad proprietarium, sed vsusfructuarium per l. 14. §. 1. de *vsu & habitaz.* quia vsus naturaliter fructui inest l. 42. de *vsusfruct. iuxta C. l. A.*

H 3

§. 3.

§. 3. *de usu & habit.* Müller ad Struu. *Ex 12. th. 56.* Sin igitur, post adimpletam hanc praescriptionem dominus praedii dominantis seruiture praescripta vti, vel illam in iudicio, actionibus competentibus, perere velit, repellitur vtiq; per exceptionem praescriptionis, seruituris extinctiuae, quae non proprie sic dicta exceptio actionis seu iuris est, sed, abusive saltem, exceptio facti & intentionis nominatur, cum non nisi actiōi de facto intentatae opponatur, Lauterb. Colleg. π. §. 2. *de diuers. & tempor. praescript.* B. D. Harpprecht *in differ. princip. solut. coniect. & praescript. th. 15.* Besold. *Consil. 15. n. 94. & seqq.* Licet enim Müller ad Struu. *Ex. 12. th. 34. lit. 4.* sentire uideatur, quod seruitus ita per exceptionem demum amittatur, cum tempus non sit modus obligationem tollendi per *l. 44. §. 1. de O. & A.* & seruitus praefinito tempore iure stricto non terminetur *l. 4. de seruit. l. 4. de usufruct. l. 1. §. f. quand. dies legat. l. 12. Cod. de usufruct. l. 30. de usufruct. legat.* D. Hertius *in Commentar. s. opusc. vol. 2. tract. 3. de iuribus ex pacto certo tempore inclusis §. 10. pag. 356.* atamen, quod talis seruitus per hanc praescriptionem ipsō iure tollatur & extinguatur, patet ex *l. 17. §. 6. de iur. l. 17. §. 1. de pact. l. 45. de administr. tut. l. 52. de solut. & ex iis, quae Ddres de praescriptione criminum B. Dr. Lauterbach. *in Disp. de crim. praescript. th. 24. & seqq.* & actionum docent Lauterbach. *in Colleg. π. §. 19. de diu. & tempor. praescript.* Gosw n. ab Esbach. *ad Carpz. p. 1. c. 25. def. 1. num. 7.* B. Dn. D. Harpprecht. *in Differ. princip. solut. coniect. & praescript. th. 8. 15. & 21. vbi plures allegant.* neque actio semel per praescriptionem omnino extincta, reuiuiscere amplius potest Gilken *de praescript. p. 2. num. 2. c. 3. num. 33.* B. Dn. D. Harpprecht. *in Resp. 57. num. 383.* in tantum, vt etiam affirma.*

affirmare non dubitent, quod actioni quoque confessoriae, pro afferenda seruitute, competenti, longo tempore, singulariter praescribatur per *l. pen. §. 1. Cod. de seruit. l. 16. Cod. de usufruct.* Stryk. *de act. for. inuest. sect. 3. m. 2. num. 8. & seqq. de praescript. act.* Author *Theatr. seruit. tit. 16. §. 12.* quod enim nonnulli generaliter de actionibus realibus asserunt, quod eundem terminum habeant, ac vscapio rerum mobilium & immobilium *pr. I. de vscap.* Stryk. *in V. Mod. §. fin.* Böhmer *num. 5. & Schöpffer num. 10. ad tit. π. de diuers. & temp. praescript.* illud, si de directa actionum praescriptione sermo sit, nullum in iure habet fundamentum, sed 30. anni sunt necessarii, per *l. 3. l. 8. §. 1. Cod. de praescript. 30. ann.* quod si tamen res mobilis vel immobilis triennio vel longo tempore vscapta, sicque prior dominus suum dominum amiserit, tunc non nisi per consequentiam actio realis, sublato scilicet fundamento illius actionis, & dominio in alium translato, extinguitur. Bachou. *ad Tr. vol. 2. diff. 28. tb. 4. lit. I. B. D. Frommann. in Disp. de action. diuis. cap. 14. tb. 1. D. Lauterbach. in Colleg. §. 7. de diuers. & temp. praescript.*

§. II.

Interdum, si quis aquaehaustum, in quo est commoditas eundi, per non vsum amiserit, perdit simul quoque iter ad fontem, cum principali seruitute extincta, simul censeatur extincta accessoria *l. 11. l. 17. Q. S. A. & iter aquaehaustui saltem adhaeret, & pars eiusdem est accidentalis C. I. A. §. 4. ad tit. Q. S. A. Coepolla de seruit. c. 24. num. 10. Siruu. Ex. 13. tb. 62. Lauterbach. in Colleg. §. 4. Q. S. A. Manz de S. P. V. & R. tit. 6. n. 124. Author *Theatr. seruit. tit. 4. §. 10.* secus tamen est, si plures seruitutes alicui in eodem fundo aequae principali*

paliter competant, & non saltem per consequentiam, tunc enim per non vsum vel remissionem vnus seruitutis altera ab ista diuersa non amittitur *l. 21. de S. P. V. L. 20. de S. P. R. Struu. Ex. 13. rb. 55. Et 62.* Author *theatr. seruitut. tit. 4. §. 10.* vt si seruitus alius non tollendi, & ius stillicidii *l. 21. de S. P. V.* vel seruitus irinebris, vel actus & vsusfructus competat *l. 20. de S. P. R. Manz. de seruir. P. V. Et R. tit. 6. num. 124. Q. S. A.* Author *Theatr. seruitut. tit. 4. §. 6.* vel si quis aquae nocturnae seruitutem habeat, & postea diurnae quoque ductus aquae alia cessione datus fuerit, *l. 17. de aqua Et aqu. plu. arcend.* tunc enim, si vna seruitute per tempus constitutum non vsum fuerit, non amittit propterea statim alteram. *Manz. num. 45. ad tit. Q. S. A.* vel si quis iter & actum habet, si statuto tempore tantum iuerit, non perdit actum *l. 2. Q. S. A.* quia plures sunt seruitutes principales & ire quoque per se ille potest, qui actum habet, *Brunnem. L. 2. & Manz. num. 74. ad tit. π. Q. S. A.* Author *theatr. seruitut. obs. 22. tit. 4.* quod si tamen plures habeant seruitutem in vno loco, v. g. ius aquam ducendi per eundem riuum, & vnus eorum ius suum per non vsum amiserit, tunc commodum illud minime reliquis accrescit, qui riuo vtebantur, vt plus aquae ducere possint, sed domino praedii feruientis, vt libertate huius partis seruitutis vtatur fruatur, per *L. 16. Q. S. A.* ibique *Brunnemann. Coepolla de seruitut. c. 24. num. 10. Struu. Ex. 13. rb. 63. Manz. num. 68. Et 128. ad tit. π. Q. S. A. Ioh. Versteegen de seruir. praed. diff. 3. num. 46. pag. 394.* Author *theatr. seruit. tit. 4. §. 6.*

§. III.

Certum quoque est, quod seruitus, per non vsum, per modum amittatur, frustra dissentiente Bachouio ad §. 3.

§. 3. 2. d. *usufr.* Quod si igitur Dominus Praedii dominantis hoc casu plus iuris exercet, quam habet, tunc quaestio exurgit, an eo ipso noua seruitus acquiratur, ita vt imposterum aucta seruitute vti queat? quae recte negatur, neque talis plus acquirit, quam ab initio concessum, neque ipsi plus conceditur, quam pactum est in seruitute, per *L. ii. Q. S. A. Brunn. ad L. pen. Cod. d. Seruit.* Struu. *Ex. 13. th. 59.* ibique Müller lit. *β.* Manz. *d. S. P. V. & R. n. 47. & seqq. Q. S. A. Versteig. d. Seru. praed. D. 3. n. 45. pag. 394.* Author *T. S. rir. 4. §. 9.* quam sententiam limitant Manz. *n. 48. diff. l. & Ioh. Voet. §. 8. ad rir. π. Q. S. A.* si omnia requisita praescriptionis acquisitiuae concurrant. Ne vero hac ratione damnum domino praedii seruientis inferatur, caute ille in tempore, contra talem excessum protestetur, & dominum praedii dominantis, mediante iudicis iussu adigat, vt ad iustum praescriptum vel conuentum numerum pecorum vel ouium ius pascendi restringat, arg. *L. i. §. 18. d. aqua quotid. L. 4. §. i. de seruit. c. 37. d. R. I. in 610. Carpz. p. 2. dec. 106. n. 8. Berlich. p. 2. concl. 49. n. 16. Barthius. d. iur. pascend. cap. 4. §. 5. pag. 102. Brunn. ad L. i. n. 12. & seqq. de aqua quoz. Stryk. d. abusu iur. quaesit. cap. 5. n. 10. Knipsch. d. Nobilit. l. 3. c. 2. n. 242. & 43.* vel ex lege conuentionis oues, & non boues, vel equos ibi pascat, cum qui ius pascendi habet, mit gehörntem Viehe, cum aliis. v. g. ouibus, & vice versa, pascuis minime vti queat, Wehner *Obs. Pract. voc. Waidgang. Esbach ad Carpz. p. 2. C. 41. def. 8. & Carpz. dec. 106. Meischer rom. i. l. i. dec. cameral. 36. n. 20. fol. 509. Struuus in Disp. de iure ouium cap. 4. th. 33.* nam seruitus strictissimae est interpretationis, & ita semper facienda, quo minus praedium seruientis grauetur, & libertas naturalis, quantum fieri potest, con-

conseruetur. Ioh. Köppen *dec. 57. n. 1.* Neque aquam in maiori quantitate, quam quae ei debetur, deducat. *L. 24. L. 29. de S. P. R. D. D. Grafs de tur. font. §. 8.* vel si plus utatur usufructarius, quam oportet, ut officio iudicis compellatur, ne aliter utatur, quam debet, *L. 22. d. usu & habit.* Wesemb. *n. f. d. usu & habit.* Manz. *de seruit. person. n. 67. ad eund. tit.* Imo, si aqua alia admixta in aquaeductu utatur, sane in tota aqua, tanquam re indivisibili, prohiberi potest, iuxta *L. 1. §. 17. d. aqu. quorid.* Coepolla *d. seruit. c. 8. n. 4.* Ioh. Versteeg. *d. seruit. praed. Diff. 2. n. 21. pag. 336. & 337.* Denique nonnulli DDres ita loquuntur, quod alia fere seruitus simul per consequentiam constituatur & acquiratur, dum videlicet quis, usufructuando libertatem suarum aedium, acquirit iis seruitutem, contrariam ei, quae amissa fuit, hoc est negatiuam, si amissa fuerit affirmatiua & contra v. g. ille, qui seruitutem altius non tollendi debebat, si aedes suas altius sublatas habuerit per statutum tempus, non tantum dicitur usufructuasse aedium suarum libertatem *L. 32. d. S. P. V.* sed etiam hoc ipso acquisiuisse fere seruitutem altius tollendi, ut nimirum ius habeat aedes suas altius tollendi, inuito etiam vicino, cum antea prohibente seruitute, id facere non posset, sicque, cum aedes ipsius deberent seruitutem negatiuam, acquisiuit iisdem affirmatiuam, & ita per hanc fauorabilem seruitutem inducitur, ut dominus praedii antea seruiantis possit libere uti fundo suo, ac si nunquam seruitutem debuisset, nisi quod hoc ipsum ius utendi libere suo fundo seruitus hodie sit, quod non esset seruitus, si contraria nulla praecessisset, ex mente Anton. Fabri. *lib. 19. coniectur. c. 19.* quem refert D. Bardili *in Disp. d. praescript. seruit. 2b. 2. n. 7.*

§. IV.

Supra quoque dictum est in c. 3. §. 1. quod non usus tertii interdum, ad amissionem seruitutum, sufficiat, si igitur venditoris, creditoris, fructuarii, eius, qui precario seruitutem rogauit, aliorumque culpa, in negotio praestanda, seruitus non vtendo amissa est, recte eo nomine actionibus competentibus conueniuntur per *L. 15. ff. de usufr. L. 15. d. ping. act. L. 66. ff. 1. d. contrab. emr. & vendit. L. 8. §. 3. & 5. de precario. L. 15. §. 8. quod vi aut clam. Boccr. ch. 5. D. 8. th. 73. C. I. A. lib. 8. t. 6. §. 3. Castillo d. usufr. c. 35. n. 1. Verfteg. d. seruit. praed. Diff. 3. n. 47. pag. 395. Aurbor. T. S. tit. 4. §. 7.*

§. V.

Contraria, quibus haec praescriptio vel ab initio impeditur, vel inchoata interrumpitur, vel impleta resoluitur, varia sunt. Prioris generis est porissimum specialis iuris dispositio, quae in quibusdam seruitutibus praescriptionem excludit, vid. cap. 2. §. 3. & seqq. vel si persona non habeat potestatem alienandi & remittendi seruitutem, per non usum, v. cap. 3. §. 7. & 8. vel si hodie tempus belli & pestis incidat, vel occasio vtendi non adfuerit cap. 3. §. 9. Interrumpitur haec praescriptio per citationem, litis contestationem & protestationem testato factam l. 2. *Cod. de annal. except.* ibique Brunner. *L. 17. Cod. de rei vindicat. L. 10. §. 3. de bis quae in fraud. credit.* Lauterbach. Colleg. ff. 34. de vsucap. Maximum vero remedium conseruandarum seruitutum sunt litterae reuerfales, & si dominus praedii dominantis ipsemet vel per alios illis vtatur, D. Stryk. *de non vsu iur. quaes. c. 4. num. 2. seqq. v. c. 3. §. 1. 2. 3. 10. & v. g. ius pascendi, vel potius eius exercitium aliis elocet, & ita locarium lucrerur.*

conferatur Do. D. Grals, de Iur. font. th. 9. Stryk. in *Vs. Mod.* §. 11. & 12. de seruitut. praed. rust. Sine vero praescriptio adimpleta, tunc rescinditur, ob iustum impedimentum, quod excludit voluntarium, siue cum aliqua negligentia coniunctum non usum, per restitutionem in integrum vid. cap. 3. §. 9. & 10. & tunc Dn. D. Stryk. de non usu iur. quaes. c. 3. num. 4. & seqq. quem etiam sequitur Müller ad Struu. Ex. 13. th. 63. in fin. non male hanc regulam subministrat, quod ubi contra aliam praescriptionem succurratur, remedio restitutionis in integrum, ibi illud etiam contra non usum concedendum sit, in specie, si dolo malo aedium domini, post litem contestatam, seruitus non vtendo amissa, itidem restituenda est per l. 8. §. 4. si seruit. vindic. l. 18. de R. V. Et si debitor seruitutes per non usum in fraudem creditorem non vtendo amisit, tunc a creditoribus reuocantur, actione pauliana, iuxta l. 3. §. 1. l. 4. de his quae in fraud. creditor. Brunnemann. ad l. 1. n. f. ibidem. Meuius p. 8. dec. 159. num. 4. Vinn. ad §. 6. num. 5. I. de act. Lauterbach. Colleg. π. §. 8. de his quae in fraud. credit. Inter affinia referri meretur illa vexatissima quaestio: An ususfructus & usus male vtendo amittatur? de qua late actum a B. Dn. D. Harpprechto in *Disp. de impedimentis ususfruct. materni* §. 20. & seqq. Stryk. de abusu iur. quaes. c. 5. num. 4. & seqq. Et in Tractatu manuscripto de culpa leuissima B. D. Professoris Moeglingi, opera Praesidis, ad finem perducto, cap. 8. §. 25. & 26.

T A N T V M.

ater.

D.
Aff. f.

, D.

r. D.
aff. f.

Extr.

Trübungen, Diss., 17 14/16

ULB Halle 3
004 171 462

Sl.

2, 197.
1679.
1746, 8 b
22

WOLFG. ADAMI SCHOEPPFII
I. V. D.
SERENISSIMI DVCIS WVRTEMBERGICI CONSILIA-
RII PRAXEOS ET PANDECTARVM PROF
PVBL. ORDINARIII
TRACTATIO IVRIDICA
DE
PRAESCRPTIONE
SERVITVTVM
EXTINCTIVA

IN ACADEMIA TVBINGENSI
A. M D CC XVI
SVB EIVS PRAESIDIO
PVBLICE HABITA
NVNC VERO OB MATERIAE PRAESTANTIAM
ET RARITATEM
DENVO RECUSA

TVBINGAE 1745

LITERIS IOANNIS CONRADI REISI

Centimetres

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Farbkarte #13

B.I.G.